De Zeeuwsche minnezanger

Verzameling van Uitgezochte Liederen

bron
De Zeeuwsche minnezanger. Verzameling van Uitgezochte Liederen. A.J. Bronswijk, Oostburg [ca. 1870]

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_zee003zeeu01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

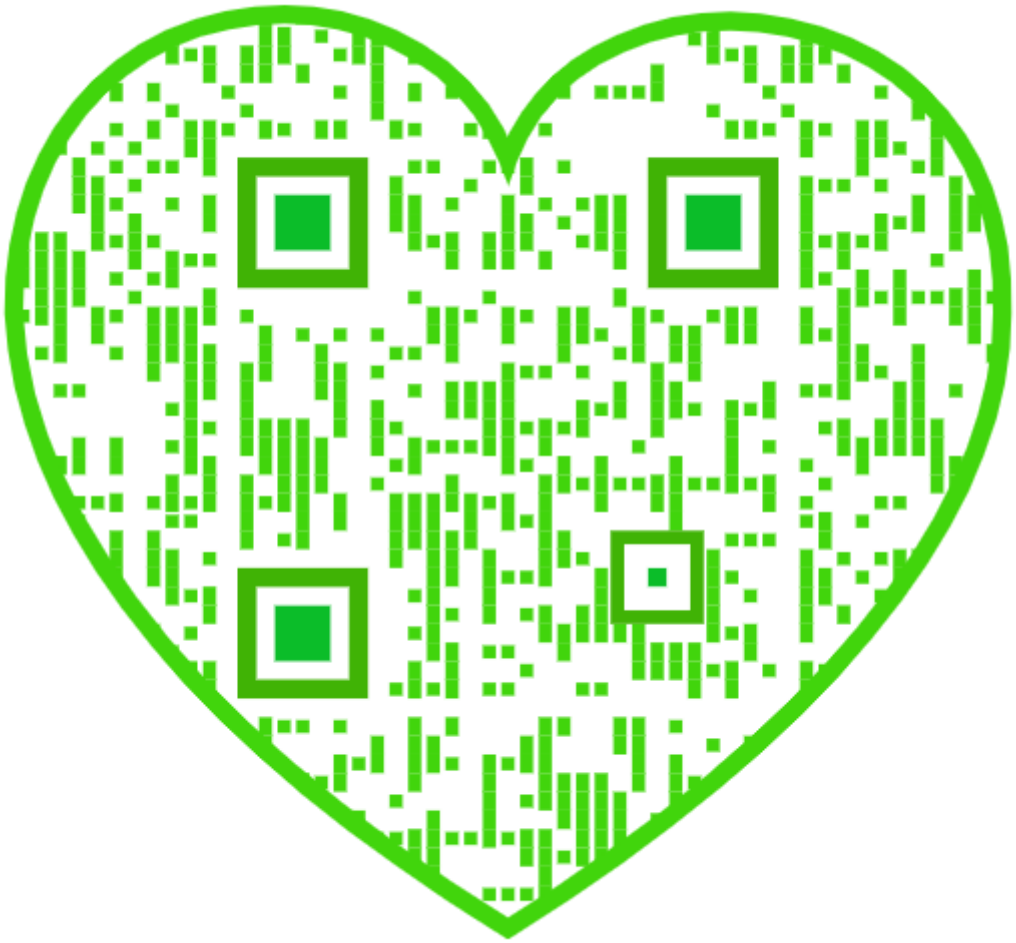

Ferdinand en Ulisia.

De liefde is wonder in haar werken,
Bijzonder onder het vrouwengeslacht.
Een stuk is waardig te bemerken,
En wordt daarom aan 't licht gebracht;
Een jong soldaat, schoon van gestalte, (bis.)
Stond bij den generaal zoo menig nacht
Op wacht.

De generaal tot zijn behagen,
Had maar één dochter, een eenig kind,
Die den soldaat kwam liefde toedragen,
En sprak tot Ferdinand, haar vrind:
Gij staat alleen in mijn behagen,
Gij zijt alleen die aan mijn jeugdig hart
Baart smart.

Zoetlief! waar dwalen uwe zinnen,
Zal ooit de generaal uw papa,

Gedoogen, dat wij elkander beminnen,
Of dat ik trouw met u Ulisia?
Zij sprak: laat ons te samen vluchten,
'k Heb geld en goed, volgt uw Ulisia,
Zegt ja.

Hij deserteert, maar werd gevangen
Buiten de stad, een weinig van de poort,
Men zag hem in de boeien prangen,
Wat droefheid als Ulisia dat hoort.
Zij ging aan haren vader vragen,
Zonder dat hij haar liefde merken kon,
Pardon.

Hij sprak: mijn kind vraagt geen genade,
Hij sterft met recht en schuldig den dood,
Hij is verwezen door de krijgsraden,
Om te sterven door kruid en lood.
Zij ging bedroefd op haar slaapkamer,
En riep: o God, ruk mij van de wereld af
In 't graf.

Zij heeft een kort besluit genomen,
En 's avonds met een beurs met geld
Is zij bij den cipier gekomen,
En heeft het hem ter hand gesteld,
Om eens bij dien soldaat te komen,
Een weinig tijds, zij hadden op het woord,
Akkoord.

Maar nauw'lijks was de cipier vertrokken,

Of zij deden elkanders kleederen aan,
Ulisia in plaats van rokken,
Deed Ferdinandus kleederen aan,
Als de cipier kwam te ontsluiten,
In plaats van Ulisia liep de soldaat
Op straat.

Ferdinand kwam een schuilplaats te erven,
Die Ulisia hem had besteld,
De dag en 't uur kwam om te sterven,
Men bracht haar als soldaat te veld,
Zij knielde voor haar doodkist neder,
Maar als de tamboer haren doodslag sloeg,
Zij vroeg:

Pardon, mijnheeren al te gader,
Ik ben een dochter, een jonge maagd,
Ulisia die aan haren vader
Pardon voor haren minnaar vraagt,
Zij heeft haar boezem bloot getrokken,
En sprak: laat Ferdinandus los en vrij!
Dood mij.

De generaal die riep al bevend:
Sta op mijn kind, ik zie uw liefde rein,
Gij zult met Ferdinandus leven,
Ik zal hem maken eerste kapitein.
Toen heeft hij Ferdinand doen komen,
Bedankte hem, zij trouwden kort daarna
Te gaar.

Blonde Michiel.

Kom, lichte minnaren in 't vrijen habiel
Aanhoort de vrijage van blonden Michiel!
Hoe hij aan drie weven
Zijn trouw had gegeven,
Maar op 't laatst geen een hem beviel.
De eerste per kas, die kocht hem een jas,
Tegen dat de trouwdag zou komen;
Michiel was totaal, was pover en kaal,
Het vrijen kost geen kapitaal. (bis.)

De tweede, een weeuw van een herbergier,
Michiel kon wel tappen, hij dronk nu vrij bier,
Hij kende den handel
En ging op den wandel,
Dan kreeg hij een frank drie of vier,
Wat hij daarmeê won,
Een schoon' pantalon,
Die haren man had gedragen;
Een zijden hoed, hij werd welgemoed,
Een weeuw is toch zoet van gemoed.

Al die blonde koppen worden bemind,
Die durft inkasseeren blijft overal vrind,
Hij heeft een goed leven
Bij die zoete weven,
Zoo lang hij daar voordeel bij vindt.
Hij werkte niet meer,
Hij speelde mijnheer,

Zoo is het pleizierig te vrijen,
Als men wordt gekleed,
In de kost ook geleid,
Dat doet een jongen geen leed.

De derde was buiten, een weeuw, oud, bejaard,
Die had voor Michieltje nog kroonen bewaard,
Maar zij had een dochter
Michieltje die zocht er,
Met die nog veel liever gepaard.
Hij vrijde de teef, maar 't was voor de geef,
Omdat zij hem deftig trakteerde,
Die oude zottin, die was nog vol min,
Dat was naar Michiel zijn zin,

Zij maakten zes hemden - Michiel was niet kwaad,
Nu was hij met kleeren en lijnwaad in staat,
Zij wil van hem weten,
Om niet te vergeten,
Wanneer hij den trouwdag aangaat.
Hij zeide vriendin, die ik teer bemin,
Ik zal mijn papieren gaan halen,
Maar 't meest dat mij kwelt,
Ik ben zonder geld,
Anders was de trouwdag gesteld.

Zij geeft hem drie kroonen, Michiel die ging door,
's Morgens met de dochter vertrok hij per spoor,
Hij was wel beslagen,
Veel geld meê te dragen,
Michieltje die was er nu door.

Zij trokken naar Gent en leefden content*;*
Als moeder die zaak had vernomen,
Dit heeft haar bezwaard,
Daarbij oud, bejaard,
De dood sleept haar spoedig in d' aard.

Michiel keerde weder zoo blij van gemoed,
Hij trouwde de dochter en had al het goed,
Jonkmans die wilt minnen,
Gebruikt uw vijf zinnen,
Zoodat gij er voordeel bij doet.
Een weef is zoo fijn,
Om getrouwd te zijn,
Zij zouden een jonkman verleiden,
Door giften of geld,
't Heeft Michiel niet gekweld,
Hij is er in staat meê gesteld.

Constant en Bertina.

WIJZE: *Ma Normandie.*

Wat brengt de liefde menig paar
In groote rampen en gevaar,
Veel door der oud'ren hoovaardij,
Komen de kind'ren in de lij;
Constant in deugd der jonkmans roem,
Bemint Bertina, die schoone bloem,
Maar zijnen staat was te gemeen,
Waar dat haar ouders tegen zijn.

Hun trouwe liefde was gezet,
Hare ouders hebben dit belet,
Wanneer Constant hun dochter vraagt,
Dan wordt hij schandelijk weggejaagd,
Hij riep: vaarwel mijn liefste zoet,
Gij blijft in 't hart van mij gegroet;
U te verlaten, doet mij pijn,
Dat vroeg of laat mijn dood zal zijn.

Constant geen rust, waar of hij gaat,
Gansch zonder hoop en wordt soldaat;
Door zijn gedrag en kloek verstand,
Wordt hij verheven tot sergeant.
Hij dient getrouw, Bertina treurt,
Wordt van hare ouders nagespeurd,
Zij hielden haar altijd in band,
Toch bleef hare liefde voor Constant.

Constant door liefde, die hem jaagt,
Die heeft een klein verlof gevraagd,
Het was om zijn lieve Bertien
Nog eens te spreken en te zien.
Hij klaagt haar ouders bitt'ren klacht,
Hoopt hen verandert van gedacht,
Zij zeiden gaat! maakt u van hier,
Neemt met een bedelares plezier.

Constant heel zonder troost of rust,
Had in zijn leven geenen lust,
Hij riep: o geld! vermaledeit,
Waar dat een droevig hart door lijdt,

Adieu, plezier van 's werelds plein,
Ik wil naar 't graf gedragen zijn,
Adieu Bertina! 't is gedaan,
Daar zijn uwe ouders d' oorzaak van.

Hij is achter het huis gegaan
En heeft zijn laatste klacht gedaan.
Heeft toen zijn bajonet aanvaard,
Stak zich door 't hart en viel ter aard.
Zijn laatste woord was: ‘Bertina!
Vaarwel Adieu! mijn lief ik ga,
God weet dat onze min was groot
Draag nu den rouw over mijn dood.’

Bertina hoort zijn droef geluid,
Zij komt en breekt het venster uit,
Daar ziet zij met een droef gemoed,
Haar minnaar baden in zijn bloed,
Zij riep: zijt gij door liefde groot,
Voor mij gekomen aan uw dood!
Wij zijn voor God als man en vrouw,
Ik blijf u tot in 't graf getrouw.

Zij nam het bajonet met bloed,
En stak het met een kloeken moed
Zoo diep in haar teêrmaagd'lijk hart,
Viel bij haar minnaar neêr met smart.
Spiegelt u ouders, 't is een leer,
Breekt voor het geld geen liefde meer,
Daar 't geld de liefde te boven gaat,
Verwacht den dood of droeven staat.

Nieuw lied van een herderinne.

Daar was een herderinnetje
Al in het jeugdig groen,
Een schoon lief engelinnetje
Al in het meiseizoen,
Langs de klare waterstroomen,
Waar ik haar zitten vond,
Onder 't lommer van de boomen,
Waar zij alleenig stond,
Maar op de baan kwam aan gegaan
Een onbekende jonkman,
En die sprak dat meisje aan.

In 't eerst was zij verlegen,
Als zij mijnheer zag staan;
Zij knikte hem vriendelijk tegen,
Hij is met haar gegaan;
Van daar zijn zij getreden
Wat verder in het riet,
En wat zij daar nu deden,
Weet ik voorzeker niet.
Maar de zon die begon
In het westen te verdwijnen,
Eer dat zij vertrekken kon.

De moeder ging aan 't kijven,
Toen zij te huis kwam aan,
Waar kunt gij zoo lang blijven,
Waar komt gij nu van daan?

Ach moeder wil niet kijven!
En wees zoo haastig niet,
Het was een vreemde jonkman,
Het was een Fransche Piet,
Hij was rijk en net gekleed,
O gij kunt het niet gelooven,
Welk een vriendschap hij mij deed.

Wat zijn dat voor rare zaken,
Die gij mij hier verteld,
Gij komt mij angstig maken,
Sprak moeder zeer ontsteld,
Want al die Fransche heeren,
Zij vliegen door den wind,
Blijf gij met Jan verkeeren,
Die u oprecht bemind.
Volgt mijn raad: vlucht het kwaad,
Doch het meisje wou gaan leeren,
Maar helaas het was te laat.

Hij heeft mij zijn hand gegeven,
En ook zijn eed gedaan,
Dat hij zal wederkeeren,
Kon ik hem maar verstaan;
Ik zal den koster spreken,
Dien hooggeleerde man,
Of hij niet alle weken
Mij een lesje geven kan.
En als mijnheer dan komt weêr,
O, dan zal hij staan te kijken,
Want dan kent hij mij niet meer.

Het was een tijd geleden,
Eer dat men iets vernam,
Zij had zoo veel geleden
Eer dat er iets van kwam;
Men zag de menschen loopen
En vliegen door den wind,
Of daar iets was te koopen
Dat men hier zelden vindt.
Op een nacht kwam onverwacht
Eene juffrouw van de grenzen,
Die haar een jonge Franschman bracht.

Nu meisjes voor het laatste,
Neemt hier een voorbeeld aan,
Ik raad u voor het laatste,
Als gij uit wandelen gaat,
En laat u niet verleiden
Van zoo een Franschen heer,
Zij hebben fijne streken
En vleien om uw eer.
Volgt mijn raad: vlucht het kwaad
En laat die Franschen loopen,
Het is te laat, als uw eer leit op straat.

De vrolijke postiljon.

De postiljon is juist een man,
Die bekwaam is om goed te rijden,
Die nieuwe tijding brengen kan

En ook zijn paardje niet kan mijden.
Daag'lijks rijdt hij zonder zorgen,
Van den avond tot den morgen,
En klopt aan niemands deur,
En hij maakt ook geen getreur.
Hoo! hoo! hoo! hoo! hoo! hoo!
Die het rijden wil verstaan,
Moet met den postiljon meê gaan.

Een heel jong paardje is zeer goed
Om meê te galoppeeren,
Die geeft den postiljon den moed,
Hij rijdt naar zijn begeeren.
Daag'lijks rijdt hij, enz.

Een oude knol is niet in staat
Om met den man nog voort te komen,
Die postiljon, die hem nu haat,
Rijdt ook op hem niet zonder schroomen,
Daag'lijks rijdt hij, enz.

Een oude bles, die jaren lang
De post heeft meêgereden,
Is voor zoo'n beestje ook niet bang,
Al heeft het veel geleden,
Daag'lijks rijdt hij, enz.

Een paardje dat naar 't zweepje hoort,
Kan aan den postiljon behagen,
Het is een merrie in zijn soort,

Die den man heel goed kan dragen,
Daag'lijks rijdt hij, enz.

Hoe menig paardje dat bij nacht,
Rijdt op duist're wegen,
Doch hoort den hoorn onverwacht,
Zoo springt het recht ter degen,
Daag'lijks rijdt hij, enz.

Lieden wilt gij rijden gaan,
Voorziet u ten alle tijden
Van een paardje dat goed kan bestaan,
En menig ridje rijden,
Daag'lijks rijdt hij zonder zorgen
Van den avond tot den morgen,
En hij klopt aan niemands deur,
En hij maakt ook geen getreur.
Hoo! hoo! hoo! hoo! hoo! hoo!
Rijdt dan op den rechten weg,
Dan komt gij toch goed terecht.

De getrouwe liefde van Karel en Louise.

WIJZE: *Gelijk een schip op zee.*

Ach Karel! waar moogt gij zijn?
Mijn lief, mijn teerbeminde?
Ach! mocht ik maar bij u zijn,
Bij u, mijn welbeminde,
Ik zit hier in het groen,

Niemand, die mij vermaak kan doen,
Als gij, dien ik bemin,
Waar ik mijn troost in vind.

Louise, ik hoor uw geklag,
Zoetlief ik zit gevangen,
Zoowel bij dag als nacht,
Zit ik onder bedwangen;
Ik geef u goeden raad,
Kleed u als man en wordt soldaat,
Dan gaan wij naar de Oost
Al met elkaâr getroost.

Zij ging blij naar 't werfhuis heen,
Om door de woeste baren
Met haar liefste wel te vreên,
Naar 't zwarte land te varen.
Zij kwamen in de Oost,
Hadden aan elkander troost,
Maar ziet daar kwam een dag,
Dien men met droefheid zag.

Zij vochten met kloeken moed
Vier uren tegen de zwarten,
Maar door hun grooten stoet,
Wordt elk benauwd om 't harte,
Louise kreeg een schot
In haar borst, wat droevig lot,
O ijselijk ongeluk
Dat hun nederdrukt.

Men bracht haar naar 't hospitaal,

Men ging haar wond verbinden,
Zij sprak den generaal,
Van haar en haar beminde,
Van haar vader wreed en straf,
Daar zij nu bewijs van gaf,
Daar zij uit liefde groot,
Was gekomen in deez' nood.

Wel, sprak toen de generaal,
Wanneer gij zijt genezen,
Zal Karel uw gemaal,
Dit zweer ik, eeuwig wezen,
Gij hebt dit wel verdiend,
Daarvoor moogt gij met uw vriend,
Over d' Oceaan,
Terstond naar Holland gaan.

De lof van de koffie.

WIJZE: *Op, jagers van van Dam*, *naar 't veld*, *hurah!*

Reeds lang zong men den lof der wijn,
Hurah, hurah, hurah,
Jeneverlof moest er ook zijn,
Hurah, hurah, hurah.
Ik zing den lof der koffieplant,
Al groeit zij niet in Nederland;
Toch zingen, toch zingen, toch zingen wij hurah!
Hurah, hurah, is de koffie nog niet klaar,
Hurah, hurah, hurah, enz.

Gij, nectar der gezelligheid,
Hurah, hurah, hurah,
Aan u is thans mijn lied gewijd,
Hurah, hurah, hurah.
Bij welk geval het steeds moog zijn,
Vervangt de koffie ook den wijn;
Wij zingen, wij zingen, wij zingen toch hurah,
Hurah, hurah, is de koffie nog niet klaar,
Hurah, hurah, hurah, enz.

Ja gij, o edel koffienat,
Hurah, hurah, hurah,
Gij zijt het, die 't genot bevat,
Hurah, hurah, hurah.
Wat ware toch der vrouwen lot,
Zoo niet de lieve koffiepot
Kon streelen, kon streelen, kon streelen haren zin;
Hurah, hurah, is de koffie nog niet klaar,
Hurah, hurah, hurah, enz.

Geen liefde tusschen man en vrouw,
Hurah, hurah, hurah,
Of 't onheil in den huwelijkstrouw,
Hurah, hurah, hurah.
Was 't edel kopje koffie niet,
Tot leniging voor stil verdriet,
Als manlief, als manlief haar wachten liet.
Hurah, hurah, is de koffie nog niet klaar,
Hurah, hurah, hurah, enz.

Een ieder onzer stelt gewis
Hurah, hurah, hurah,

Dat de koffie ons onmisbaar is,
  Hurah, harah, hurah,
Hurah, lang bloeit de koffieplant
En lang floreert de handelsstand,
Onmisbaar, onmisbaar alhier in Nederland,
Hurah, hurah, hurah, enz.

Eene goede raad voor meisjes, gegeven onder het koffiedrinken.

WIJZE: *De jagers in het veld.*

Als men nu eens beschouwt,
  Hoe ieder nu toch trouwen wil,
Meisjes, vijftien jaren oud,
  Krijgen al een gril;
    Ach! ach!
  Zuchten zij dan tot elkaar,
Had ik nu maar eenen man,
  Dan was ik uit 't gevaar.

Men zoekt tot men die treft,
  Waar men meê gaat in 't huwelijk,
Elk verbeeldt zich en beseft,
  Getrouwd dan is men rijk;
    Wacht maar!
  Denkt een ander man en vrouw,
Een jaar verder hoor ik jou,
  Dan zijt gij in het nauw.

Welnu, dat jonge paar
Dat streelt en kust zich dag en nacht,
Zoo passeert het eerste jaar,
Een kleintje wordt verwacht,
O wee!
Hiermede nu begint de pret!
Zingen en wiegen nu met het kind;
Des nachts geen rust in 't bed.

Zoo, zoo is men er in,
De tijd zeer spoedig dan vervliegt,
Eentje was het voor 't begin,
Het tweede zij al wiegt,
Zoo! zoo!
Zoo krijgt men er drie of vier,
Zes of acht maakt goede sier,
Maar weg is het plezier.

De kleintjes worden groot,
Ja, ja, daar moeten laarsjes zijn,
Nu gevoelt de man den nood.
De vrouw krijgt ook chagrijn;
Werk maar!
Van 's avonds laat tot 's morgens vroeg,
Ik kan 't niet klaren zegt de man,
Er is hier nooit genoeg.

En is er nooit genoeg,
Dat baart dan somtijds groot gekijf,
En de man gaat naar de kroeg,
Vindt daar zijn tijdverdrijf.

Nul nu!
Zegt dan 't jonge vrouwtje niet?
Och was ik maar nooit getrouwd,
Wat heb ik een groot verdriet.

En zijn de spijzen duur,
Dan knort en mort en klaagt de vrouw,
Ziet als de azijn zoo zuur,
Wat zit zij in het nauw;
Nou man!
Het is te weinig, wat gij geeft,
Maar zes gulden in de week,
Niemand zoo zuinig leeft.

Dus meisjes merkt het aan,
Gij jongelieden ook er bij,
Hebt gij nu mijn lied verstaan,
Blijf dan tot vijftig vrij,
Maar hij!
Maar hij, die veel centen heeft,
Treedt spoedig in het huwelijk;
In 't paradijs hij leeft.

Nieuw lied.

WIJZE: *Marsch van Napoleon.*

Gij dappere oorlogshelden!
Aanziet zoo'n teere, jonge maagd,
Zooals ik u hier kom te melden,

Die geweer en wapens draagt. 't Leven waagt!
Haar broeder moest marcheeren, naar 't leger toe gaan,
Zij hoorde hem lameteeren met een droef getraan,
Zij sprak: ach broeder wees content,
Met onze ouders consent,
Ga ik voor u naar 't regiment,
Onbekend.

Met de hand van vader en moeder,
Heeft zij haar broeders kleeren aangedaan,
En zij is voor haren broeder,
Naar de stad Gent gegaan, hoort eens aan,
Waar zij 18 maanden diende met veel moed en dapperheid,
Bij de 17 afdeeling van Zijne Majesteit;
Maar ziet, het schip lag op de ree,
Zij trokken over de zee,
Naar de kolonie mee,
Wel te vree.

In krijgsdienst en parade
Werd zij zoo zeer geprezen 't allen kant,
Waardoor zij kwam tot de graden
Van korporaal en sergeant. Vol verstand.
Alles wat zij kwam verrichten was naar wensch en baat,
Zij vervulde hare plichten als een braaf soldaat.
Maar ziet, de Moren, wel bemand,
Die maakten een opstand,
Zij sloegen met 't zwaard in de hand
Den vijand.

Onze Nederlanders spoedig,
Stilden met moed de oproerigheid;

Maar onze sergeant kloekmoedig,
Werd aan hare borst gewond, zwaar gewond,
En men leide haar wonden spoedig in de las,
Ze hebben dadelijk bevonden dat 't een dochter was,
Zij werd genezen van haar wond.
De generaal terstond,
Schreef 't aan den koning rond,
Klaar en pront.

Zijne Majesteit verheven,
Prees hare deugd en groote dapperheid,
Zij hebben haar congé gegeven,
En pensioen haar opgeleid, voor altijd.
's Jaarlijks 110 gulden Nederlandsch kreeg zij,
Zij kwam thuis met veel genoegen bij haar ouders blij.
Leert hier krijgshelden, wie gij zijt,
Volgt zoo een lieve meid,
In moed en dapperheid,
't Allen tijd.

Een nieuw lied of het afscheid van Kloris en zijn bruidje.

Vaarwel bruidje schoon, de vreugd van mijn leven,
Wier deugden staan op uwe wangen geschreven,
Wij moeten gaan zeilen, ons scheepje ligt reê;
Vaarwel lief zusje, wij gaan naar de zee,
Wij moeten gaan zeilen, ons scheepje ligt reê;
Vaarwel lief zusje, wij gaan naar de zee.

Daar gaat nu mijn Kloris, vol moed met zijn vrinden,
De zeilen zijn klaar, men gaat 't anker winden,

Waai op, oostewindje! maar toch niet zoo fel,
Hij zwaait met zijn hoedje voor 't laatst nog vaarwel.
Waai op, enz.

Daar gaat bij nu heen, God moog' hem bewaren
Voor storm en klip, op de bruischende baren,
Kon ik hem geleiden, ik deed het gewis,
Maar nu moet 'k mij troosten, terwijl ik hem mis,
Kon ik hem, enz.

Nu leeft zij verdrietig, bij nachten en dagen,
Ziet zij een zeeman, dan hoort men haar vragen:
Zeg vriendje, wat denk je, komt Kloris haast weer?
En zegt hij dan neen, dan vraagt zij niet meer.
Zeg vriendje, enz.

Nu leeft zij verdrietig door 't lang achterblijven,
Tot dat er een boodschap haar smart komt verdrijven,
Komt wijfje, kom rep je en spoed je naar 't strand,
Want uw lieve Kloris is nabij het land.
Kom wijfje, enz.

Nu kon men zien hoe verblijd was ons zusje,
Haar hoedje voltooid, op haar borstje een lusje,
Haar kleedje in orde, daar alles op staat,
Terwijl zij op reis naar haar Kloris toegaat.
Haar kleedje, enz.

Nu loopt zij langs strand, haar armen, die slingeren,
Nu telt zij zoo zachtjes al op hare vingeren,
De maanden, de dagen dat de reis is volbracht,
Zij had haren Kloris zoo vroeg niet verwacht.
De maanden, enz.

De trouw verachtende jonkman.

WIJZE: *Van de stuursche Maagd.*

'k Heb in den band van trouwen geen behagen,
Schoon dat het vele jonkheid vleit,
Zonder te weten, een ieder wil het wagen,
Maar het is veel te slechten tijd
Om te gaan trouwen en huis te houwen,
De man is slaaf en de vrouw slavin,
Ik neem voor mij van dezen last te schouwen,
En 'k heb tot trouwen geenen zin.

Veel van de jonkheid die willen het probeeren,
Te komen in den slavenstaat,
Het is nog lastig al, schoon zij accordeeren,
En als het dan soms kwalijk gaat,
Dan is het paarken, binnen het jaarken,
Vol armoed en hun kleeren kwijt,
Dan gaan zij klagen bij vader en bij moeder,
Ach God, wat is 't een slechten tijd.

Als zij getrouwd zijn, tien dagen of drie weken,
Dan komt een kleintje voor den dag,
Het is de mode, gij moet er niet van spreken,
Ik zie dat het gebeuren mag,
De man geen rusten, het beneemt de lusten,
Hij gaat aan 't drinken en laat het werk staan,
De vrouw krijgt slagen in plaats, dat hij haar kuste,
Dat heeft den band van trouw gedaan.

Men ziet de vrouw dan haar krullen niet meer dragen,
Haar heele sieraad dat licht op zij.

Al de pomade wordt uit haar haar geslagen,
Zij is van het palleeren vrij,
Den moed gaat zinken, haar schoenen blinken
Van kindervuil en de man van slijk,
Want alle weken gaat hij twee dagen drinken,
Dat is het jeugdig huwelijk.

Dan kan de vrouw haar man niet meer behagen,
Zij stinkt, wanneer hij haar beziet,
In plaats van streelen moet zij blauw oogen dragen,
Gelijk het bij zoo veel geschied,
Den man aan 't streelen in de bordeelen,
Den geheelen nacht bij eene Venuspop,
Te Huis is het vechten, kijven en krakeelen,
Zoo gaat het geld en kleeren op.

Wie zou zich dan tot het huwelijk begeven,
Wanneer men zulke paren ziet,
Ik kies nog liever zes jaar 't soldatenleven,
En breng geen vrouw in het verdriet,
Dan kan ik vrijen, langs alle zijden,
En kom ik thuis, ik vind geenen last,
Niemand zal mij tot het trouwen leien,
Want daar is geen fortuin aan vast.

Voort Bruintje.

Op eene vroolijke wijze.

Kom, mijn bruintje, stap wat aan,
Geef den moed maar niet verloren,

Aanstonds zal de groote toren
Weer de klok van tienen slaan,
En dan is de reis gedaan,
Bruintje, bruintje stap wat aan.

't Is wel hard, mijn goede knol,
Lijf en leden lam te rekken,
Om een trekschuit voort te trekken,
Menigmalen barstens vol,
En dan nog de maag zoo hol,
Voort maar, voort maar, oude knol.

Menig lui en weeld'rig beest
Mest zich vet met malsche klaver,
Krijgt zoo overvloedig haver,
Maar zoo is 't al lang geweest,
't Minste werk geeft dikwijls 't meest,
Stapt maar, stapt maar voort, mijn beest.

Wat er zoo bij paarden gaat,
Is bij heeren al om 't even,
't Meeste loon wordt vaak gegeven
Hem, die anderen werken laat,
Of het zelfs niet eens verstaat,
Voort maar, voort maar, kameraad.

Ja mijn paard, 't is 's werelds wil,
Grooten krijgen naar begeeren,
Ons laat men het meest ontberen,
Ja, dat zien wij zonder bril,

Wat ik zeg, is maar een gril,
Bruintje! bruintje, sta niet stil.

Hij, die 't voordeel 't meest geniet,
Zal gewis zoo hard niet werken,
Hij zal ziel en lichaam sterken,
Hemelheer! Gij zijt, die 't ziet,
Gij vergeet Uw schepsels niet,
Voort dus, voort dus, oude Piet.

Ja, het zuur verdiende brood
Wordt ons toch zoo schaarsch gegeven,
Dus ons leven is geen leven,
Steeds in vrees en angst en nood,
En met stomp en slag en stoot,
Bruintje, bruintje, gaan wij dood.

Zoo, daar zijn wij aan de stad,
Nu ten minste kunt gij rusten,
't Voeren zal u ook wel lusten,
En al is 't niet volop zat,
Bruintje nu, gij krijgt toch wat,
Welkom, welkom aan de stad.

Klacht van Amelia.

Wat brengt de liefde menig paar in druk,
Als d' ouders den echten trouw beletten,
Somtijds komt 't een of ander ongeluk,
Die hunne liefde doet verpletten,

Amelia die werd gevrijd,
Haar ouders waren tegen,
Van eenen vrind, die haar bemindt,
Zij hadden elkander trouw gezworen,
Maar alle moeite was verloren.

Omdat haar ouders daar zoo tegen zijn,
Zoo moesten zij elkaar verlaten.
Hoe kan de liefde zoo standvastig zijn,
Dat alle dwang toch niet kan baten.
De schaamte van haar maagdenrood,
Moest voor de liefde buigen.
Amelia was kort daarna,
In een staat waar zij moest zuchten,
En haren minnaar moest gaan vluchten.

Schoon dat zijn lief stond in zijn hart geplant,
Hij nam een reis aan naar het Oosten,
Amelia bleef in verdriet en schand,
Wie zal deez' droevige dochter troosten?
Zij baarde een zoontje, schoon en frisch,
Waarmeê zij moest gaan dolen,
Langs weg en straat in slechten staat,
Zij riep met tranen en met zuchten,
Ach arm kind! waar gaan wij vluchten.

Maar toen het zoontje was omtrent vijf jaar,
Toen is zij op de baan gestorven,
Met haar onnoozel schepsel nevens haar.
Daar lag zij in haar fleur bedorven,
Het zoontje dwaalde langs de baan,

Zonder vader of zonder moeder,
Tot zeven jaar, toen is zijn vaâr
Weer uit de Oost teruggekomen,
En heeft zijn liefje's dood vernomen.

Het zoontje was aan wal in slechten staat,
En ging rond om zijn brood te vragen,
Hij vroeg zijn vader in een slecht gewaad,
Zijn hart en bloed begon te jagen,
Hij ziet het wezen en gelaat
Als naar zijn beeld gesneden.
Hij riep, ach kind, van mij bemind,
Ik voel in heel mijn bloed en ader,
Als dat ik ben uw eigen vader.

Leefde Amelia, uw moeder, nog,
Dan waren wij gelijk voor dezen,
Maar door haar dood ben ik mijn leven moê,
Waarvan haar ouders d' oorzaak wezen,
Open uw graf, Amelia,
Dat ik met u kan rusten,
In eer en deugd met hemelvreugd,
Dat wij naar al onze verdrieten,
Voor Gods aanschijn den trouw genieten.

Hij heeft zijn zoontje vriendelijk gekust,
En met veel tranen overgoten,
En toen zijn liefde met het pistool gebluscht,
En zoo zijn droevig hart doorschoten.
Zoo is dit paar door liefdekracht,

Voor hunnen tijd begraven,
Gij ouders treurt waar dit gebeurt,
Gij zijt de oorzaak door verdrukken,
Van veler kinderen ongelukken.

Afscheidslied.

Als de bloemen buiten bloeien,
En de leliën heerlijk staan,
Dan komt gij mijn hart verpletteren,
Ach, dan wilt gij scheiden gaan,
Ach, blijf bij mij en ga niet voort! } bis.
Het is mijn hart, dat u behoort. } bis.

O geliefde zonder einde,
Nooit heb ik u leed gedaan,
Doch ik zie uw tranen vloeien,
Gij wilt mij ontvluchten gaan,
Ach, ween niet meer en ga niet voort, } bis.
Het is mijn hart, dat u behoort. } bis.

Ja, al moogt gij mij ontvluchten,
Schoon in vreugd en tegenspoed,
Uw beeld blijft in mijn ziele leven,
Veil voor u heb ik mijn bloed.
Ach, blijf bij mij en ga niet voort, } bis.
Het is mijn bloed, dat u behoort. } bis.

Waarom wilt gij van mij scheiden,
O geliefde van mijn hart,

Laat uw beeld mij niet ontwijken,
Dat is 't, wat mijn smart versacht.
Ach, blijf bij mij en ga niet voort, } bis.
Het is mijn hart, dat u behoort. } bis.

Een nieuw lied.
Van een soldaat te Mons, welke ter dood veroordeeld was, en niet begeerde om geblinddoekt te worden, maar zelfs het peleton kommandeerde, dat hem moest doodschieten.

Op eene aangename wijze.

O heldere zon, o duistere maan,
Vaarwel! ik derf uw stralen,
Wanneer mijn vonnis is geveld,
Mijn hoofd zal nederdalen,
Aleer op 't veld mijn hoofd doorbrandt,
Geeft kameraden mij de hand,
Ik leef in deugd,
En moet reeds sterven in mijn jeugd.

Ik weet, het is nog niet te laat
Om gratie te verwerven,
Maar neen! voor mij is geen genaad',
Ik wil het leven derven.
Men heeft de straf mij opgeleid,
Dus ben ik reeds daartoe bereid,
Vaarwel! ik moet gaan,
Mij dunkt, ik hoor de tamboer slaan.

Kom schenk mij nog een glaasje wijn,
Tot laaf'nis van mijn harte,
Kom priester volg mij naar het plein,
Wees niet belaân met smarte,
De wereld ja derf ik hierdoor;
Adieu kolonel en grootmajoor,
In Mons waar ik sterf,
Mijn ziel nu naar den hemel zwerft.

Mijn provoost opent mij de deur,
Ik dank u en uw zonen,
Voor al het goed mij aangedaan,
De hemel zal 't u loonen,
Mijn auditeur door u gestraft,
Maar volgens plicht voor mij niet zacht,
Ik ben wel gemoed,
Wil komen en zien stroomen 't bloed.

Hier zie ik al mijn vrienden staan,
Die mij met droefheid naderen,
Zijn uw geweren welgelaân,
Beeft niet! doorschiet mijn aderen.
Maar neen 'k wil niet geblinddoekt zijn,
Laat mij maar staan op 't open plein,
Ach vrienden schiet,
Dat ik ontlast wordt van mijn verdriet.

Ziet kameraads, hier ligt mijn doek,
Legt aan maar uw geweren,
Maar ach! ik heb nog één verzoek,
Om zelf te kommandeeren,

Ziet hier mijn borst vooruit, legt aan!
Schiet toe! zijt met geen druk belaân,
Ach vrienden schiet,
Dat ik ontlast wordt van mij verdriet.

Hierop werd hem het hoofd doorbrand,
Zoodat hij viel ten gronde,
Ten hemel hief hij nog zijn hand,
Toen 't bloed liep uit zijn wonden.
De aanschouwers al van op den wal,
Stonden verschrikt van zulk geval,
Dat nooit geen held
Met meerder moed stierf in het veld.

Een slaaf van 't zelfde regiment,
Doet hij op nieuw herleven,
Want hij moet leven zonder end,
Zijn ziel ten hemel streven.
Kom laat ons saam, zijn lot beklaân,
Hem bij zijn Schepper denken,
Want hij is verblijd,
Zijn ziel rust in de eeuwigheid.

Een nieuw lied.
Van mopperaars in soorten.

Colijn een arme hals, was reeds driemaal getrouwd,
Zag naar een meisje om van 18 jaren oud;
De meid was hups en wel, bezat een lieve duit,
Doch tot zijn groote spijt lacht zij hem hart'lijk uit,

Dit blauwtje doet hem van harte zeer,
Hij moppert alweer, hij moppert alweer,
Hij moppert alweer, 't is iedere keer:
Had ik een vrouw maar weer.

Een proper bon soldaat, die had het gansch verbruid,
Kreeg door het edel nat, drie maanden bij de schuit,
Maakt links en rechts omkeer, maakt halt en front en laadt,
Staart nog versuft door 't nat naar zijnen kameraad,
Al zijn leden doen hem nog duchtig zeer;
Hij moppert alweer, hij moppert alweer,
Hij moppert alweer, 't is iedere keer,
Was het wonder als ik deserteer.

Een arm doch eerlijk paar, wenscht door den echten trouw
Om reden van gewicht, te worden man en vrouw,
Een rijk geleerde heer, zoo gierig als de hel,
Die werd om hulp gevraagd, doch dit ging gansch niet wel,
Ziehier de troost van den welgeleerden heer:
Hij moppert alweer. hij moppert alweer,
Hij moppert alweer, 't is iedere keer,
Doe naar hetgeen 'k u leer.

Janmaat, een schuin matroos, een ferme waterrot,
Sloeg in een luchtig huis de boel geheel kapot,
Zat spoedig in de kast, men had hem gauw gevat.
Aan hand en voet geboeid, riep hij had ik maar een spat,
Doch zijn kapitein, dat was een rechte heer,
Hij moppert alweer, hij moppert alweer,

Hij moppert alweer, 't is iedere keer,
Men gaf hem duchtig smeer.

Een kaarsenmakerspit, zoo leelijk als de nacht,
Werd door zijn dart'le ga, de huwelijkstrouw verkracht,
Terwijl hij werkt en smelt, met de knecht die bij hem werkt,
De pit was gansch niet dom, daar hij het dadelijk merkt.
Want dadelijk heeft hij leer om leer,
Hij moppert alweer, hij moppert alweer,
Hij moppert alweer, 't is iedere keer,
En werpt hen beiden in 't kokend smeer.

Ja zoo gaat het vaak, nooit is 't naar ieders zin,
De een doet het om geld, d'ander om de min,
Een derde werkt en slaaft, een vierde speculeert,
Hoe dommer Hans vaak is, hoe meer de wagen smeert,
Want dagelijks ziet men 't keer op keer:
Men moppert vaak meer, men moppert vaak meer,
Mopperen is het steeds iedere keer,
Bij zonneschijn en triestig weer.

Een nieuw lied ter eere van onzen geliefden en geëerbiedigden Koning, bij gelegenheid van den watersnood in 1861.

Broeders laat de snaren klinken,
Zingen wij met ruime borst,
Laat ons ook ter eere drinken,

Van onzen geliefden vorst,
Zijn deugden zijn zoo groot, ook bij den watersnood,
Hij verschaft de ellende brood,
Dierbaar Oranje blijf in stand,
Leve de Koning en het vaderland.

Geen vorst der andr're rijken,
Die meer zijn onderdaan bemind,
Of met meer deugd kan prijken,
Van 't ongeluk is hij een vrind,
Daar hij niets ontziet, wat er ook geschiedt,
Verlaat hij ons in rampen niet.
Dierbaar Oranje enz.

De Koning is van die braven,
Die zijn onderdaan niet verlaat,
Hij zal Nederland handhaven,
Zoo als op zijn wapen staat,
Hij is onzer steun en veler armen troost,
Voor hen en voor hun kroost.
Dierbaar enz.

Ja Nederland gij kunt roemen,
Uw Koning is uw aller vrind,
Gij moogt Willem III vrij noemen,
Want door ons allen is hij bemind,
Wat ook gebeuren kan, hij is een ware man,
Hij neemt ons allen met liefde aan.
Dierbaar enz.

Wat heeft Oranje niet geleden,
Voor dat lieve vaderland,

Wat heeft hij niet voor ons gestreden,
Om ons te zien in goeden stand.
Bij Spanjes dwinglandij en felle heerschappij
Stond reeds Oranje ons bij.
Dierbaar enz.

't Jaar een en zestig doet ons leeren,
Zonder dat ik veel hier noem.
Oranje kunnen wij niet ontberen,
Eeuwig bestaat zijn oude roem,
Als men er eens denkt na, waar is de wederga,
Van den held van Quatre-Bras.
Dierbaar enz.

Smeeken wij onzer aller Vader,
Zegen voor het Vaderland,
Met den Koning ook te gader,
Houden zijne deugden stand,
Zijn naam zij geëerd, en zijne deugd vermeerd,
Van zijn onderdanen geëerd.
Dierbaar enz.

Bidden wij met een goed harte,
Aan den Koning van 't heelal
Help onz' broeders uit hun smarte,
Geef ons uw bijstand overal,
Bidden wij in deez' tijd, dat Hij ons volk bevrijd,
En 't vaderland ook weer verblijd.
Dierbaar Oranje, enz.

De bloemenverkoopster.

Kom volkje koop bij mij,
Bezie mijn kortje vrij,
'k Heb waar om op te roemen,
Daarbij ook gansch niet duur,
Koop, koop mijn schoone bloemen, } bis.
Die kinderen der natuur. } bis.

Ik kom hier keer op keer,
Met frissche voorraad weer,
Wie zal mijn ijver doemen,
Hier in dit morgenuur,
Sta ik hier met mijn bloemen, } bis.
Die kinderen der natuur. } bis.

Komt soms een jonge klant,
Wat aardig of galant,
Waagt hij mij schoon te noemen,
Ik zie dan barsch noch zuur,
Maar wijs hem op mijn bloemen, } bis.
Die kinderen der natuur. } bis.

't Verleiden duurt slechts kort,
Bezoedelde onschuld dort,
Wie dartele min mag roemen,
Vliedt haar verleidend vuur.
Mijn onschuld en mijn bloemen, } bis.
Zijn kinderen der natuur. } bis.

Ik zeg dan: jongenheer!
De roos is schoon maar teer,
Zou ik haar schoonheid roemen?
Haar bloei is kort van duur,
Vergankelijk zijn die bloemen, } bis.
Die kinderen der natuur. } bis.

Klacht van een jonkman.
Over het slecht gedrag van zijn minnares,

Onder de zinspreuk:

De meisjes zijn thans gauw gereed,
Voor mooie kleeren zoo je weet.

Op de wijs van: den baron.

'k Heb eens een maagd gevreden,
Zij was zoo lief en schoon,
'k Had dikwijls zeer gestreden,
En merkte het voor hoon.

Zij diende rijke lieden,
En was daar zeer bemind;
Maar ik werd door dat nimphje,
Zeer deerlijk verblind.

Zij kwam in weinig dagen,
Zeer netjes voor den dag,
Met goud en mooie kleeren,
En wat ik verder zag.

Zij werd zeer rond en vetjes,
Doch buiten mijnen zin,
Haar heer die kon dat netjes,
Daardoor verbrak de min.

Ik sprak: wel lieve Naatje,
Hoe is dat zoo gesteld,
Het is maar gansch geen praatje,
Dat men mij heeft gemeld.

Wel eervergeten meisje,
Gij stort mij in 't verdriet,
'k Had u mijn trouw gezworen,
Maar het is al voor niet.

Gaat maar uit mijne oogen,
Of 'k breng u nog van kant,
Die mij zoo heeft bedrogen,
Gij slechte ontrouwe klant.

Ik ging een glaasje drinken,
Tot lening van mijn smart,
Maar toen ik zat te klinken,
Raakte ik in 't net verward.

'k Nam dienst bij de huzaren
En dat wel voor zes jaar,
Dan zal ik wel bedaren
Als ik maar ben van haar.

Zie hoe ik ben gevaren,
Al door die slechte meid;

Haar loon zal zij ervaren;
Adieu, ik neem afscheid.

De gelukkige jager.

Onder de zinspreuk:

Om zoo te gaan jagen,
Zou ieder behagen.

Op een schoone morgen ging ik uit jagen,
Langs velden en bosschen en ook langs de plas,
Of ik geen hazen of eenden kon snappen,
En of er ook niets van mijn gading en was.

Eerst schoot ik een haasje, toen schoot ik een eendje,
Mijn hond was zeer vinnig en loerde ook meê;
En ten laatste schoot ik een reetje,
Ik was op dit tochtje al dubbel te vreê.

Ik zoude vol vreugde weer huiswaarts gaan keeren,
Maar zie wat werd ik nog verder hewaar,
Er zat bij een hutje een meisje te spinnen,
Ik poosde en toefde een weinig bij haar.

Ik sprak van het jagen, zij sprak van het spinnen,
En eindelijk spraken wij over de min.
Mij klopte het harte, ik voelde 't van binnen,
Het meisje dat streelde geheel mijnen zin.

Ik vroeg haar een woordje ras mocht het geschieden,
Ik vroeg haar een kusje, zij boodt mij haar mond,
Ik vroeg om haar handje, zij boodt mij haar hartje,
Het was in mijn leven de vroolijkste stond.

De kippeboer.

WIJZE: *De Scheveningsche visscher.*

Ik kom in Nederland,
Met haantjes en met hennetjes,
Zij springen naar den trant,
De wijfjes als de mannetjes,
Als ik 's morgens de dageraad zie,
Dan kraait hij zijn kiekerkiekie,
En roept ons om vroeg op te staan
Als het nachtwerk is gedaan.

Kom meisjes kom bij mij
En wilt mij omringen,
Het is een lief hebberij,
Mijn haantje te zien springen;
Als het haantje springt heen en weer,
Bemint het zijn hennetje teer;
Is hij in het hokje bij haar,
Zoo liefkoozen zij dan elkaar.

Kom, koop dan zulk een haan,
Het is een lekker brokje,
Maar zorgt toch, wil verstaan,
Vooral voor een schoon hokje;

Als de dag dan verschenen is,
Dan nadert de avond gewis,
Begeeft hij zich gaarne ter rust,
Een schoon hokje is dan zijn lust.

Gij heertjes koopt een hen,
Ik zal u leeren weten,
Hoe dat men voelen kan,
Wil men een malsche eten,
Zie aan dan maar eens waar ik voel,
Vestaat gij niet wat ik bedoel,
Zoo'n hennetje en een flesch wijn,
Wie zou daar niet happig naar zijn?

Zoo'n hen is ook goedkoop
Als gij die laat opgroeien,
Dan leeft gij nog op goede hoop,
Want zulk een hen kan broeien,
En worden de kuikens groot,
Winnen zij voor 't hennetje brood,
En teelen zij zoo verder voort,
Dan hebt gij het beste soort.

Kerkerklacht.

Op eene fraaie wijze.

Thans zuchtend in dit kerkerleven,
Gekluisterd door het zwaarst verdriet,
Kunt gij alleen mijn hoop doen leven,
En daarom ach vergeet mij niet,
Vergeet mij niet.

Zoetlief, wat ramp is mij beschoren,
Wat smarte baart mij uw verdriet, bis.
Doch wees gerust en wil mij hooren,
Vergeten zal 'k u eeuwig niet. bis.
Neen eeuwig niet.

Gij zijt het die mij thans doet zuchten,
De traan die aan mijn oog ontvliedt,
Gevangen zal ik voor u duchten,
Daarom zoetlief! vergeet mij niet.
Vergeet mij niet.

Neen, nimmer zal ik u vergeten,
Hetzij in vreugde, ramp of smart,
En zuchtend naar het uurtje streven,
Om u te drukken aan mijn hart,
Ja, aan dit hart.

Bewandel steeds het pad der rozen,
Vergeet deez' stille tranen niet.
Ik heb u eenmaal uitverkoren,
En daarom, ach! vergeet mij niet.
Vergeet mij niet.

Mijn heil op aard is thans verdwenen,
En ach, mijn droefheid is zoo groot.
Verwijderd van u zal ik weenen,
En blijven trouw tot in den dood,
Tot in den dood.

Geduld zal dan ons lot verzachten,
Tot dat ik hopeloos wederkeer*;*

De hemel schenke u steeds krachten,
Zoo krijgen wij dan ons begeer.
Ja ons begeer.

Jan Kontent, een nieuw lied.

WIJZE: *Waar is Keesje?*

'k Heb een buurman moet je weten,
O, dat is zoo'n rare kwant,
Zonder duiten, zonder eten,
Heeft hij echter nooit het land.
Jan Kontent, gekke vent,
Houdt van drinken en plezieren,
Heeft hij geld dan moet hij zwieren,
Altijd zingt hij heel verblijd:
'Leve steeds de vroolijkheid!'

Op de kermis kon hij dansen,
Nooit heb je het zoo gezien,
Op een bruiloft kon hij schransen,
Zeker voor een stuk of tien.
Jan Kontent, rare vent,
Weet de meisjes te behagen,
Nooit is hij uit 't veld geslagen.
Altijd enz.

Komt men hem om schulden plagen,
O dan zegt hij: wacht nog wat!
Hij wordt door zijn vrouw geslagen,

Dat weet zeker heel de stad,
Jan Kontent, gekke vent!
Altijd zegt hij 't moet zoo wezen,
'k Heb dat in een boek gelezen.
Altijd zingt hij heel verblijd, enz.

Pijpjes rooken, glaasjes drinken,
Daar houdt Jan Kontent zoo van,
't Liefste hoort hij glazen klinken,
't Liefste ziet hij flesch en kan.
Jan Kontent, gekke vent,
Gaat niet dikwijls naar de kerken,
Houdt niet bijster veel van werken,
Altijd zingt hij heel verblijdt, enz.

Eindelijk door veel te zwerven,
Met zijn fleschje en zijn glas,
Moest ons Jantje alles derven,
Hij lag dronken in het gras.
Jan Kontent, sta overend,
Hoort uw vrouwtje toch eens weenen!
Gaat gij dan voor altijd henen?
Pak je weg! jou leelijk wijf!
Al te lastig tijdverdrijf.

De verlofganger.

WIJZE: *Trien*, *Trien*, *mijn lieve Trien.*

Tra la mijn tijd is uit! } bis.
Ik trek er vandaag nog uit, } bis.

Mijn tijd is uit, ik zal geen zak meer dragen,
Ik roep vaarwel! aan trommel en geweer,
Men zal mij met geen ratjetoe meer plagen,
Mijn tijd is uit, ik ben nu boer noch heer.
Tra la, mijn tijd is uit,
Ik trek er vandaag nog uit!

Ik heb de plicht van het soldatenleven,
Tot in het nauwste punteken volbracht.
Heeft men mij niet tot korporaal verheven,
Aan 's konings poort mocht ik toch staan op wacht.
Tra la, mijn tijd is uit!
Ik trek er vandaag nog uit.

Drie jaren lang heb ik 't geweer gedragen,
En schoot wel tien pond poeder in de lucht
Om generaal en koning te behagen,
Ik schoot en vocht, maar 't was maar voor de klucht.
Tra la, mijn tijd is uit!
Ik trek er vandaag nog uit.

Voor 't vaderland zal ik nu kunnen strijden,
Als zijne vrijheid ooit wordt aangerand,
Wilde men ooit ons slavernij doen lijden,
Niet voor de klucht nam ik 't geweer in d'hand.
Tra la, mijn tijd is uit!
Ik trek er vandaag nog uit.

Maar lieve God wat zal ik gaan beginnen?
Vader is dood en moeder oud en koud,
En Kaatje, zou zij mij nog wel beminnen?
God weet of zij niet lang al is getrouwd.

Tra la, mijn tijd is uit!
En mijn toekomst is verbruid!

Want mijnen stiel heb ik geheel vergeten.
Ik leerd' hier niets dan gaan op stap en maat;
En 't ledig zijn heeft mij bijna versleten,
Zie daar het lot van den armen soldaat!
Tra la, mijn tijd is uit!
En mijn toekomst is verbruid!

Een nieuw lied van de bedrogen liefde.

Op eene aangename wijze.

De boerenknechten zijn zoo fijn,
Zij weten de meid te streelen,
Zooals er veel te vinden zijn,
Dat ziet men in 't gemeen.

Hoort wat aardige conditie,
Van een meid met eenen knecht,
Wat zij in groote concubitie,
Samen hebben uitgerecht.

De boer die ging uit rijen,
De knecht die zuiverde den stal,
Kato die kwam hem vrijen,
Dat haar berouwen zal.

Zij sprak: maar mijn lieve Sjaak,
Ik ben met min bevangen,
Wij zijn alleen, mijn kameraad,
Vrees toch voor geen verraad.

En zij gaf Sjaak een zoentje,
Waar de knecht van stond te zien,
En bloosde als een hoentje,
En hij sprak: mijn lieve Katrien.

Het kan nu niet mankeeren,
Gij maakt mij zoo heet als vuur,
Wat is van uw begeeren,
De stal is vol plezier.

Ware liefde geeft geen twist,
Dus om heel vrij te wezen
Kropen zij in de haverkist,
Dat Kobus ook niet wist.

Maar door het mallen en het schokken
Op den slag van troebadoe;
Toen begon de kist te schokken
En het deksel knapte toe.

Zij waren verschrokken,
De liefde was verkeerd in pijn,
Zij zaten opgesloten,
Het kon niet anders zijn.

De boer kwam thuis van 't rijen moe,
Om zijnen knecht te vragen,
Waar hij zocht hij vond hem niet,
Hij kwam maar niet te recht.

Hij heeft zijn paard op stal gedreven
Eer hij van de zaak af wist.
Om het beest het zijn te geven,
Zocht hij naar de haverkist.

Hij hoorde geruchten
En sprak: wat speelt er in mijn zin.
De knecht die riep met zuchten,
Ach baas! ik zit er in.

De kist werd op een korten tijd
Door eenen smid ontsloten,
Kato was hare maagdom kwijt,
Dat heeft haar Sjaak gezeid.

Meester wil mij excuseeren,
Want het was Kato haar fout,
Als wij aan het stoeien waren,
Heeft zij mij in de kist gedouwd.

Zoo ziet men verleien
De jonkmans door der meisjes list,
Die in den stal wilt vrijen,
Past op de haverkist.

Kamplied.

WIJZE: *Het Hollandsch hart vergeet zijn Koning niet.*

Hoort mannen! hoort de trom en de trompetten,
't Is geen alarm, maar 't is gewoon appèl;
Wij zullen nu een vredekamp betrekken,
Prins Frederik voert over ons bevel.
Als veldmaarschalk zoo braaf in deugd en zeden,
Wordt hij bemind, van iedereen geëerd.
Gij weet toch hoe Prins Frederik heeft gestreden,
Dus mannen voorwaarts! als hij kommandeert. bis.

Op, wapenbroeders! laat ons flink marcheeren,
En voorwaarts trekken naar de kamp bij Zeist;
Een goed soldaat moet toch ook eens kampeeren,
't Is Willem III, de Koning die het eischt.
Wij mogen daar ons plicht niet in verzaken;
Komt, grijpt de wapens stevig in de hand,
Want komt gevaar ons dierb'ren grond genaken,
Dan strijden wij voor 't vrije Nederland.

En zijn wij daar dan vroolijk aangekomen,
Van 't loopen moê en ook wat vol met stof,
De orders hebt gij spoedig dan vernomen,
Hier is uw tent en poets de wapens af;
En dan gezwind als Nederlands soldaten,
Met spons en borstel lustig aan den strijd,
Terwijl een ander nog eens komt te praten
Van 't garnizoen en van zijn lieve meid.

De avond valt, de taptoe is geblazen,
En ieder krijgsman gaat dan naar zijn tent,
Na visitatie houdt men op met razen,
De lichten uit, dat is van ouds bekend.
Men slaapt gerust al op de lange veeren,
Wel niet zoo zacht als in het garnizoen,
Doch in het veld moet men toch iets ontberen,
De Prins van Oranje wil dat ook wel doen.

De duist're nacht van 't zwarte floers omgeven,
Is dra voorbij, de morgen die breekt aan,
Het sein wordt ons door 't morgenschot gegeven,
Dat wij aan 't strootjes rapen moeten gaan,
Is dat gedaan dan schielijk omgehangen,
Grijpt het geweer, uw ransel en uw hoed,
Sergeant der week zegt dan naar zijn verlangen,
Komt mannen, hangt uw tasch en ransel goed.

En dan: geeft acht! maar spoedig opmarcheeren,
Het hoofd recht op! 't kommando is er uit;
Wij doen ons best om goed te defileeren,
Want anders krijgt men toertjes bij de schuit.
Doch neen, wij willen hier ons plicht betrachten,
Opdat de excercitie goed mag gaan,
En slaat de trom, wij laten ons niet wachten,
Met Willem III zullen wij ten strijde gaan.

En nu tot slot een Neêrlandsch lied gezongen,
De Koning leev'! en ook 't Oranjehuis!
Het bloeie lang en blijve ongeschonden,

Van dwingelandij en ook van vreemd gespuis,
Het Neêrlandsch bloed stroomt vrij door onze ad'ren,
Dat blijf 't gevoel, wij hebben ons verpand;
En mocht de vijand onverwacht ons nad'ren,
Dan strijden wij voor Vorst en Vaderland.

Nieuw lied.
Over de doorgraving van Holland op zijn smalst.

WIJZE: *Wien Neêrlandsch bloed.*

Wien Neêrlandsch bloed door d' ad'ren vloeit,
Heft thans den volkszang aan;
Wiens hart voor Nederland steeds gloeit,
Juicht vrij in haar bestaan.
Komt zingen wij een vroolijk lied,
Uit onbeklemde borst,
Hollandsch kanaal licht in 't verschiet,
Juicht Neêrland met uw Vorst. (bis.)

Ja, Willem III gaf ons zijn woord,
Hij waakt voor ons bestaan,
Opdat aan Y- en Amstelboord,
De handel wel mag gaan.
De eerste koopstad van ons rijk,
De steun van Nederland,
Kreeg van den Vorst een gunstig blijk,
Weg dan die tweedracht spant. (bis.)

Verheffen we onze bede thans
Voor 't hand'lend Amsterdam,

Opdat eenmaal de schoone kans,
't Kanaal door Holland kwam,
Opdat de Y- en Amstelstroom
Steeds bloeie als weleer,
Gelijk een rijk beladen boom,
Dit bidden wij den Heer. (bis.)

Op dan, gij mannen! die den naam
Van Nederlanders draagt,
Vereenigt u dan al te saam,
Met 't doelwit dat u schraagt,
Wend u vereend tot uwen Vorst,
Van elken rang en stand,
Die met uw zorg en welvaart torscht,
Voor 't lieve Vaderland. (bis.)

Weg dan met hem die onbesuisd
Steeds land en Vorst vergeet,
Wien 't Neêrlandsch bloed door d' ad'ren bruischt
Verheft met ons deez' kreet:
Lang leev' het lieve Vaderland,
Ja, Koning Willem leev',
Heel de Amsterdamsche handelsstand,
Die zooveel welvaart geeft. (bis.)

Mocht Holland op zijn smalst eenmaal
Doorgraven tot aan zee,
Ja mocht een nieuw en schoon kanaal,
Versieren Amstels ree;
Wij smeeken van Gods vaderhand,

Met diep geroerde borst,
Behoud voor 't lieve Vaderland,
Voor Vaderland en Vorst. (bis.)

Afscheidsgroet van een stuurman aan zijn meisje.

ONDER DE ZINSPREUK:

Niet steeds is de liefde bestendig van duur,
Soms weinige dagen en uit is het vuur.

Vaarwel, mijn Grietje! 'k ga naar zee,
De wind liep reeds naar 't Oost,
En 't schip ligt zeilklaar op de reê,
Maar liefje! wees getroost,
Ras ben ik weer in 't vaderland
En dan wordt gij mijn vrouw,
Want 'k heb aan u mijn hart verpand,
En reken op uw trouw.

Denk niet dat 'k u vergeten zal,
Als 'k zwerf op de oceaan;
Neen, dáár zoowel als hier aan wal,
Zult gij voor 't oog mij staan,
Dus droog uw traantjes ras, mijn lief!
Schrei liefje, schrei niet meer,
Gij zijt en blijft mijn hartedief
En spoedig keer ik weer.

Gij, gij alleen bezit mijn hart,
Dus Grietje, weest getroost,

Daar ginds zijn al de meisjes zwart,
Of door de zon geroost,
Wees niet jaloersch dus, lieve Griet,
Al zeg ik u vaarwel,
Die zwarte meiden kus ik niet,
Zij zijn te zwart van vel.

Doch Grietje! denk dan ook aan mij,
'k Beschouw u reeds als bruid,
Ga niet met knapen, wie 't ook zij,
Hier bij mijn afzijn uit.
'k Weet wel, dat menig zeemansvrouw
Daarop zoo nauw niet ziet,
Doch neen, ik reken op uw' trouw
En vrees daarvoor dus niet.

Vaarwel dan liefste! wees gegroet,
Men windt reeds de ankers op,
En weldra klieven wij met moed,
Met 't schip het ruime sop.
Doch wees getroost, ik keer weldra.
Het reizen gaat thans snel,
Ik schrijf u uit Batavia,
Een kus nog en - vaarwel!

De stuurman kwam bij 't Oosterstrand,
En was er blij gemutst;
Want menig meisje, bruin gebrand,
Werd daar door hem gekust.
En wat deed Griet, bleef zij hem trouw?

O ja, - naar men vernam,
Werd z' op dien dag juist bootsmansvrouw
Toen hij weer binnenkwam.

Treurzang van een zeeman aan zijne vrouw en kinderen, bij het vergaan van zijn schip in den jongsten storm, 16 November 1861.

Vaarwel mijn dierb're vrouw, ons schip zit op de klippen,
Wij zijn in doodsgevaar en kunnen niet ontglippen,
Mijn beê stijgt hemelwaarts met kalmte op de lippen,
Vaarwel mijn lieve vrouw, vaarwel mijn dierbaar kroost.

Moest ik dan op deez' kust mijn zwervend leven laten,
Daar ik zoo graag met u nog eenmaal wilde praten,
Mijn dierb're Marie, moest ik u zoo verlaten,
Vaarwel, mijn lieve vrouw, enz.

De stormwind huilt door 't wand en sissend gaan de touwen,
Mijn bede rijst omhoog: o Heer! wil ons behouwen!
God geve dat ik u nog eenmaal mag aanschouwen.
Vaarwel, mijn lieve vrouw, enz.

Daar slaat ons schip aan stuk, de dood is ons beschoren,
Wil in het uur des doods, o Heer, mijn smeekstem hooren,
Ja, wij zijn reddeloos met man en muis verloren,
Vaarwel, mijn lieve vrouw, enz.

O welk een droeve smart, nu ik van u moet scheiden,
Nu na een lange reis, daar ik mij nu verblijde
U spoedig weêr te zien en nu zoo droef moet scheiden.
Vaarwel, mijn lieve vrouw, enz.

Een blijde hoop schiet mij nog streelend voor de zinnen,
Ik had u toch zoo lief en zag mij trouw beminnen,
Ja op dit oogenblik voel ik zielesmart van binnen.
Vaarwel, mijn lieve vrouw, enz.

Ja, eenmaal zullen wij ons beiden saam vereenen,
Der lange toekomst vrees is dan voor ons verdwenen,
Ja, met die vaste hoop ga ik vertrouwend henen,
Tot wederziens Marie, tot wederziens mijn kroost!

O God! het valt mij zwaar hier zoo te moeten scheiden,
Wat zal wellicht mijn vrouw, wat mijne kinders lijden,
Der weeuwenkleed is lang, 'k laat me in de golven glijden.
Vaarwel, mijn lieve vrouw, enz.

Nieuw zeemanslied.

Vaarwel mijn Vaderland, het schip doorklieft de baren,
Het oost'lijk windje waait, wij tellen geen gevaren;
Mijn oog kan nauwlijks meer uw blinkend duin ontwaren.
Vaarwel mijn Vaderland, mijn dierbaar Vaderland.

Misschien dat ik de rust op vreemden bodem vinde
Met een verschroeid gelaat, vaarwel dan al mijn vrinden,

Vaarwel Maria lief, die ik zoo zeer beminde.
Vaarwel mijn Vaderland, enz.

Mijn hart was eens te vreê, toen ik aan uwe dreven
Met mijn Maria in zoet genot mocht leven;
Mocht het geluk nog eens mij aan haar wedergeven,
Vaarwel mijn Vaderland, enz.

O, mocht nog eens de trouw ons beiden saam vereenen,
En mocht de bange vrees der toekomst zijn verdwenen,
Met deze blijde hoop vaar ik vertrouwend henen.
Vaarwel mijn Vaderland, enz.

En gij Maria lief, blijft gij mij steeds beminnen?
Want gij bezit mijn hart, mijn liefde en mijn zinnen,
Blijf mij getrouw, wij komen spoedig binnen.
Vaarwel mijn Vaderland, enz.

Dan zal het zoet genot ons heider hart besproeien,
Dan zal het waar geluk de rampspoed eens vergoeien,
Dan zal op 't doornig pad weer schoone rozen bloeien.
Vaarwel mijn Vaderland, enz.

En gij, Neptunus, voer ons veilig langs de baren,
Gij, God der zee, hoed' ons voor stormen en gevaren,
Dan klink' mijn zeemanslied, dan tok'len mijne snaren
Vaarwel mijn Vaderland, enz.

Blijf mij getrouw Maria, 'k min u als mijn leven,
Uw naam blijft in mijn hart als in een boek geschreven,
Zijt gij mijn hoop, mijn baak, wilt mij nooit begeven.
Vaarwel mijn Vaderland, enz.

Vaarwel dan Maria! ontvang mijn laatste groete,
Dat eens de tijd weêr komt en wij elkaâr ontmoeten,
En wij door trouw vereend in lang niet scheiden moeten.
Vaarwel mijn Vaderland, enz.

Nieuwe klucht of de ongelukkige kermisklant.

Het was eens op een kermistijd,
Ik was verlegen om een meid,
Toen ging ik langs de kramen heen,
Doch ziet, wat zag ik toen meteen:
Een meisje met een lief gezicht,
Ik dacht: oppassen is mijn plicht,
Ik ging naar haar toe al op een draf
En nam beleefd mijn hoedje af. (bis.)

De juffrouw groette mij gezwind,
Ik sprak: mijn allerliefste kind,
Zijt gij genegen meê te gaan,
Laat ons dan hier niet blijven staan,
Dan gaan wij naar het paardenspel,
Zeg, lijkt u dit terdege wel?
Zij sprak met spoed: jawel mijnheer,
Toen gingen wij wat op en neer. (bis.)

Ik haalde haar zoo dikwijls aan,
Doch ach! dat kwam mij duur te staan.
Wij waren lekker ingesmeerd,
'k Had bijna al mijn geld verteerd,

't Was 's avonds en het werd knap laat,
Wij kwamen in een stille straat,
Mijn meid werd van mij weggescheurd
En ik werd in een goot gesleurd. (bis.)

Een man die riep: zoo smerig dier,
Vind ik je met die vent nu hier!
Die man die maakte veel misbaar,
Ik stond toen heel beteuterd daar.
Ik zwoer die man bij laag en hoog,
Doch 'k kreeg een mep al op mijn oog,
En toen een klink al op mijn snoet,
Mijn neus en mond die sprong aan bloed. (bis.)

Gemeene vent! wat doe ik jou,
Pas op, ik sla je daar nog flauw,
Zoo riep ik tot die kwade gast.
Toen scheurde hij mijn heele jas;
Hij riep: ik trap je half dood,
Toen pakte hij mij bij mijn stroot.
Uw meid is een getrouwde vrouw,
ik ben haar man, zeg, weet je 't nou. (bis.)

Van schrik bleef ik toen roerloos staan
En wou toen aan het loopen gaan,
Hij liep mij na al op een draf
En ik was nog niet van hem af,
Het regende toen juist heel dik,
Hij gooide mij al in de slik
En sloeg nog eens de huid mij vol,
Wie had ooit zoo een kermislol. (bis.)

Toen ging hij met zijn vrouwtje heen
En liet mij liggen gansch alleen,
Ik zag er uit gelijk een beest,
Doch ziet, wat speet mij nog het meest:
Mijn duiten had ik al verteerd,
'k Had nog zoo graag mijn keel gesmeerd,
Doch ziet ik had geen enk'len duit,
De modder liep mijn ooren uit. (bis.)

De nieuwe raadsels of de trouwe minnares die alles raden kan om haar minnaar van den dood te bevrijden.

In Weenen, in Weenen, o ja die schoone stad,
Die duizende soldaatjes in zich bevat,
Daar was een lief meisje die trouw bemint,
Zij had een soldaatje tot haar beste vrind.
Hij ging deserteeren om zijne bruid te zien,
Daar hij zeer goed wist dat het niet mocht geschiên.
Men zette hem gevangen, o wat verdriet zoo groot,
Zijn vonnis werd geveld, o ja het was: de dood!

Het meisje werd woedend, zij liep dan ook terstond,
En wierp zich voor den Overste op den grond.
Ach! heer Overste, maak mijn soldaatje vrij,
Dan maakt gij mijn hartje weêr verheugd en blij,
Ach! heer Overste, ik geef u een som geld,

Zoo gij ten minste daar zijt op gesteld,
Ach! mijn ongeluk dat is groot,
Verschoon mijn soldaatje van de bittere dood.

Uw soldaatje moet sterven, dat is de wet,
Daar heb ik mij nu eenmaal op gezet,
Doch ik zal u drie raadsels geven,
Kent gij die, gij redt zijn leven,
Raadt gij ze, dan wordt hij gered,
Als gij op mijne woorden let,
Anders is het met hem gedaan,
Raadt gij ze niet, hij moet sterven gaan.

Raadsel. Zeg mij, bestaat er een koning zonder land?
Waar is er water zonder zand?
Wat is er meer als al het geld op aard?
Wat is voor ieder millioenen waard?
Hoe reist men de aarde in een etmaal rond?
Nu, lief meisje, zeg dat terstond,
Gij redt zijn leven, ik hoor u aan,
Raadt het slechts, anders is het gedaan.

Zij. Een koning op een kaart die heeft geen land,
Water in de oogen dat heeft geen zand,
Vergenoegd te zijn dat is de grootste schat op aard,
Gezondheid is voor de menschen alles waard,
Zet u op de zon en gij komt er dan gewis,
Daar die bepaald op zijn tijd daar is.
Is dit antwoord naar uw begeer.
O red hem dan, ik bid u mijnheer.

Hij. Zeg mij is er groot water zonder visch?
Zeg mij wat erger als de dood dan is?
Zeg mij wie is de grootste magt in elk geval?
Wie dringt zich in alles overal?
Waar is niets dat ieder altijd hebben moet?
Neem u in acht en raad dit weder goed,
O Duitsch meisje, zijn leven hangt er af,
Anders ondergaat hij zijn verdiende straf.

Zij. In den regenbak daar vindt men geen visch.
Een kwade vrouw die erger als de dood dan is,
God is de magt dat stemt niet ieders zin,
De kleine vlieg dringt overal zich in.
Geduld moet men hebben zoo lang men leeft,
Daar kan niemand bestaan die niet heeft.
Mijn antwoord is nu immers goed daarbij,
Ach heer overste! laat mijn soldaatje vrij.

Hij. Waar is een spiegel, meisje, zonder glas?
Wat komt in de wereld het meest te pas?
Waar is de sleutel die op alle sloten past?
Wat kan men niet grijpen, als men er hard naar tast?
Wat verliest de mensch niet voor zijn dood?
Raadt die nu eens, die zijn zeer groot,
Als gij die weet, dan is hij vrij.
Dus houd u goed en wees verheugd en blij.

Zij. De spiegel van het hart die heeft geen glas,
Verdraagzaamheid komt het meest te pas,
Het geld opent alle sloten gewis,
De mist, ik geloof niet dat die te grijpen is.

De hoop verlaat niemand zoo lang hij leeft,
Thans uw woord van eer dat gij mij geeft,
Ach heer! ik heb nu mijn plicht gedaan,
Laat mij nu vroolijk van u gaan.

Beiden. Welaan, hij heeft genade, hij is vrij.
Maak u vroolijk, verheugd en blij;
Wij zullen nu te zamen trouwen,
En vroolijk bruiloft houwen,
Dat is naar onzen wensch en zin,
Tot loon voor onze teedre min,
Zoo redt een vlug meisje haar minnaar van den dood,
Is zulk een liefde dan niet waarlijk groot?

Een nieuw lied.

WIJZE: *Van de klappende papegaai.*

Komt vrienden! die in 't ronde staan,
Komt hoort nu eens mijn liedje aan,
Van 't geen ik u zat zingen. (bis.)
Al van een wonder aardig lied,
Van 't geen er nu weer is geschied,
Van wonderlijke dingen. (bis.)

Een meisje, wonder van postuur,
En ook een wonderlijk figuur,
Gelijk 'k u zal verhalen;
Een jongman die van stonde aan
Voor haar ter zee zou willen gaan,
Hij was daardoor aan 't dwalen.

Door 't afraden van ieder man,
Zoo heeft hij het gelaten dan
En is weer thuis gebleven;
Komt jongman zijn nu ongestoord
En zingt nu aan je liedje voort,
En wil daar niet voor beven.

Een kameraad heeft dat gedicht,
En heeft dat werk voor u verrigt,
Tot schande voor het meisje;
Zij is uit een dronkaards gelag,
Zij lust het ook wel alle dag,
Wel meerder als één reisje.

Daarbij dit is nu haar vermaak,
De jonge heeren, is haar smaak,
Die houden haar voor 't lapje,
Gelijk men nu weer hoort en ziet,
En gaan ze weg, z' heeft dan verdriet,
Dan hebben wij een grapje.

Daar staat zij dan ook in de deur;
Al met haar oogen vol getreur,
Bijna alweer te schreien,
Wat denk je dan van zulk een kwant?
We zingen 't door het gansche land,
Vooral in deze tijden.

Komt jongmans wacht u allen wel,
Zijt op de meid niet al te fel,
Zij zou u wel verleiden,

Want zij is er altoos op uit,
Om af te trekken zulk een buit,
Dan kan zij haar verblijden.

Met valschheid is zij aangedaan,
Daar kan een ieder acht op slaan,
Daar wordt zij voor versleten;
Zoo gaat het nu met zulk een meid,
Want zij raakt uit de gunstigheid,
Gelijk een elk zal weten.

Zij houdt vaak kot gelijk men ziet,
Zij zal nog raken in verdriet,
Daar moet zij nog toe komen;
Dat komt er dan ook niet op aan,
Het lijden moet maar mede gaan,
Als zij dat heeft vernomen.

Komt jongmans! nu in 't generaal,
Komt zingen wij nu altemaal,
Een ieder kan zich wachten,
Gaat toch niet gaauw naar zulk een meid,
Want zij is vol van valschigheid.
We zullen er niet naar trachten.

Een nieuw lied.
tot lof der boeren.

WIJZE: *Van de koekoek.*

Wie is de vader van het land, de boer,
Wie werkt er met een goed verstand, de boer,

Wie is 't die 's morgens vroeg opstaat,
Wie werkt er vroeg en 's avonds laat,
De boer, de boer, de boer.

Wie wint de boekweit, tarw en graan, de boer,
Wie moet zijn oorden gadeslaan, de boer,
Wie moet nu zorgen voor mijnheer?
Wie heeft geen beurs met kroonen meer?
De boer, enz.

Wie buurt zijn huis en landen duur, de boer,
Wie drinkt er melk in plaats van bier, de boer,
Wie leeft er sober schraal in huis,
Wie vet zoo menig magere luis,
De boer, enz.

Wie is de steun van 's konings hof, de boer,
Wie doet zijn kinderen gaan naar 't lof, de boer,
Wie ziet men zelden of weinig zat,
Wie geeft den armen altijd wat,
De boer, enz.

Wie laaft de menschen klein en groot, de boer,
Wie geeft den armen een stuk brood, de boer,
Wie is 't die cartaten doet,
Wie troost zoo menig armen bloed,
De boer, enz.

Wie is den vriend van potentaat, de boer,
Wie kweekt er ruiters en soldaat, de boer,
Wie wint er paarden groot en klein,

Wie is vriend van den souverein?
De boer, enz.

Wie is een slaaf bij zomertijd, de boer,
Wie werkt er met plezier en vlijt, de boer,
Wie heeft er weinig rust in 't bed,
Wie koopt zijn kinderen onverlet,
De boer, enz.

Wie heeft vrienden, zoolang hij geeft, de boer,
Wie is 't waar arm en rijk bij leeft, de boer,
Wie is mildadig en eerlijk,
Wie maakt madams en heeren rijk,
De boer, enz.

Wie is het die zijn vrouw bemint, de boer,
Wie is tot werken meest gezind, de boer,
Wie leest eer dat het baantje kraait,
Wie is 't die zijn vrouw heeft gepaaid?
De boer, enz.

Wie wint het vlas en meerder goed, de boer,
Wie brengt er spijs in overvloed, de boer,
Wie maakt met rijk en arm akkoord,
Wie kweekt zijn kinders naar Gods woord,
De boer, enz.

Wie is er vriend van al dat leeft, de boer,
Wie is 't die alle menschen geeft, de boer,
Wie houdt de kinderen groot en klein,
Van dochters die bedrogen zijn,
De boer, enz.

Wie is 't die leeft naar 't woord van God, de boer,
Wie is 't die voldoet Gods gebod, de boer,
Wie drinkt er 's Zondags een pint bier,
Met vrouw en kinderen voor plezier,
De boer, enz.

Wie wordt door eenen haan gewekt, de boer,
Wie is 't die blij aan 't werken trekt, de boer,
Wie heeft reeds vroeg zijn vrouw voldaan,
Om voor vier uur naar 't veld te gaan,
De boer, enz.

Wie houdt het meest van den pastoor, de boer,
Wie geeft aan 't woord van God gehoor, de boer,
Wie is gestoord op Kermisdag
Als hij dan niet eens dansen mag,
De boer, de boer, de boer.

Hendrik en Wilhelmina, of de getrouwe echtgenooten.

WIJZE: *De Kloosterlingen.*

Een koopman die in rust en vree
Met klein gewin zijn heil volmaakte,
En op des werelds woeste zee,
Naar geene meerdere winzucht haakte,
Leefde met zijne vrouw en kroost;
Gelukkig door met zelfgenoegen;
Wilhelmina was zijn eenige troost.
Wat kon zich beter samenvoegen. (bis.)

Maar ook genoegen baart soms smart,
Een enkle stap kan dit volbrengen,
Want Hendrik had een edel hart,
Dat hem aan Godsdienst deed gedenken.
Een Turksche koopman trad in huis,
Hij had een tolk om te accorderen,
De grondslag tot zijn ramp en kruis,
Om zijne schatten te vermeeren. (bis.)

Ach neen! sprak zijn Wilhelmina,
Neen Hendrik laat die schatten varen,
Denk aan uw kinderen, aan uw gâ
Wat smarten die hun zullen baren,
Want klieft gij eens de oceaan,
Dan kunt gij mij niet meer omarmen,
Hoor naar mij, laat die Turk vrij gaan,
Heb met uw vrouw en kroost erbarmen. (bis.)

Ach! dierbaarst pand, ons waar geluk
Eischt voor de toekomst steeds te zorgen,
Dat legt hierin geen ramp of druk,
Denk dan maar aan de blijde morgen.
Vaarwel! vaarwel! ik ga naar boord,
De hemel stell' u vrouw en vader!
Hier hebt ge 't sein, wanneer 'k dit oord,
Mijn vaderland weer nader. (bis.)

Hij komt in zee en waggelt heen,
Gedreven door de woeste baren,
De hoop op God en zijn gebeen.
Zij dachten toen aan geen gevaren,

Een Turksche roover klampt hem aan,
Zij weerden zich zoo goed zij konden,
Doch neen, zij konden niet bestaan,
Hij werd gevangen weggezonden. (bis.)

Geboeid en als een slaaf verkocht,
Moest hij daar paardenwerk verrichten,
En aan een ploeg gehecht, gewrocht,
Onder vele zware slagen zwichten,
Hoe meen'ge maand en jaar verscheen,
Dat Wilhelmina zat te zuchten,
Te wachten op zijn huiswaarts treen,
Met haar drie echtelinge vruchten. (bis.)

Een zeekaptein en Hendriks vrind,
Had dit ongeluk vernomen,
Dat hij zich als een slaaf bevind,
En door de roovers is genomen,
Hij ging naar Wilhelmina heen,
Verhaalde haar deez' droeve mare.
O hemel! riep zij met geween,
Kon ik hem redden uit gevaren. (bis.)

O God, ach geef mij moed en kracht,
Dat ik hem redde, wil hem sparen.
Uit zulke helsche, slaafsche macht,
Ach Hemelvader, kom te stade.
God is mijn heil in dit geval,
Hij zal en wil mijn leidsman wezen,
Ik ga als man, en zweer, hij zal,
In vrijheid zijn, niets doet mij vreezen. (bis.)

Ach, lieve Hendrik, ach moet gij
Als vader van uw dierbre telgen,
Nu zuchten in een slavernij,
En vreeselijke smart verzwelgen,
O neen mijn trouw is tot den dood,
Die kan alleen mij van u scheiden,
Geen rampwoestijnen zijn zoo groot;
Of 'k wil en zal ze voor u lijden. (bis.)

Meid, trek mijn mannenkleeren aan,
Opdat ik mij op weg begeve,
De zorg zij dan voor u voortaan,
Om naar mijn kinders heil te streven.
Zij gaat en met beradenheid,
Nu naar des pacha's hof en woning,
Neemt dienst als knecht bij hem met vlijt
En kreeg zijn gunst tot haar belooning. (bis.)

Zij diende hem met minzaamheid,
En liet haar plicht als man daar gelden,
Zoo vloden vele maanden tijd,
Dat zij haar moeders hart ontstelden,
De pacha's was zoo wel te vreen,
Met hare trouwheid en haar plichten,
Dat zij van al de knechts alleen,
Mogt zijn geheimen last verrichten. (bis.)

Het tijdstip nadert dat zij waagt,
Op de geboortedag haars heeren,
Geborduurd hem zijn naam opdraagt,
Om hem daarmede te vereeren.

Ali, zoo was deez' pacha's naam,
Hier was hij mede ingenomen,
Sprak: spreek, en eischt uit mijnen naam
Wat gij begeert, het zal er komen. (bis.)

Mijnheer! uw woord, ik eisch niet meer,
Vraag slechts, gewis het zal gebeuren,
Mijn man, ziet daar, hier is mijn eer,
Ach! laat hem nu niet langer treuren.
Ontsteld riep hij: gij zijt een vrouw!
Die moed is meer als vrijheid waardig;
De God der Turken zij u trouw,
En ik ben tot uw wenschen vaardig. (bis.)

Terstond wierd hij voor haar gehaald,
Wat vreugd ontsluit der braven harte,
Daar trouwe liefde zegepraalt,
Na het voleinden veler smarte.
Gaat beiden, wordt weer echtelien
En neemt van mij nog deez' geschenken,
Hetgeen ik u hier aan zal bien,
Opdat gij steeds aan mij blijft denken. (bis.)

En zijt gij in uw vaderland,
Te midden uwer lieve kinderen,
Laat dan het lijden dezer stand,
Steeds uwe rampen doen verminderen;
In nood en dood ben ik u bij
En zal op heden en op morgen,
Wanneer gij druk heb of ook lij,
'k Zal als een vader voor u zorgen. (bis.)

Hendrik keert na een kort verwijl,
Weer in zijn huis, wat vreugdbetooning,
De blijdschap had hier perk noch peil
Niets schonk aan trouwheid meer belooning,
De meid, de kinderen, elk die weent,
Heeft God u aan ons weergegeven,
Ach dat de hemel gunst verleent,
Dat gij bij ons zult blijven leven. (bis.)

Hij die op Godes hulpe bouwt,
En in zijn hart de min doet blaken,
Zal, welke smart hun ook benaauwt,
Steeds naar getrouwe liefde haken;
Laat dus, o menschen, al uw doel,
Vereeuwigd voor de trouwheid waken,
De deugd erkent dit fijn gevoel
En kan uw waar geluk volmaken. (bis.)

Apothekerslied.

O wat geluk heeft een apotheker,
Als hij maar goede klanten heeft;
Hij profiteert, dat is zeer zeker,
Als hij veel medicijnen geeft,
Ik zal het u zoo straks doen blijken
Dat die affaire is zeer goed,
Daar niemand kan in 't fleschje kijken,
Wat een apotheker daarin doet. (bis.)

Het is een slecht medicijneren
Voor iemand die een slecht hart heeft,

Die kan geen drank van mij begeeren,
Omdat d' apotheker die niet heeft,
Want is het hart eenmaal bedorven,
Dan is er geen genezen aan
Al hebt gij nog zooveel verworven,
Gij moet hiermeê ten grave gaan.

Komt meisjes, wil bij mij maar komen,
Ik heb nog een goed middel hier,
Kom maar bij mij, en wil niet schroomen,
Het is voor u een groot pleizier
Ik heb mooi rood voor uwe wangen,
Dat is een zeer goed medicijn,
Ik heb nog iets naar uw verlangen,
Gij hoeft bij mij niet bang te zijn.

Mocht het soms in uw hoofd mankeren,
Daarvoor heb ik een' medicijn,
Kom maar bij mij en wil proberen,
Maar 't moet niet van het minnen zijn,
Die zoo iets heeft die is verloren,
En eeuwigdurende is die pijn,
Een straf die men altijd moet hooren,
Daarvoor bestaat geen medicijn.

Ook meisjes wilt maar bij mij komen,
Als gij hebt in uw buikje pijn,
Kom maar bij mij en wil niet schroomen!
Maar 't moet niet van het minnen zijn,
Want die zoo iets komt te mankeren,
Maar negen maanden duurt die pijn.

Voor meisjes die zoo iets mankeren,
Daarvoor bestaat geen medicijn.

Ook oude lieden hoog van jaren,
Die met een jongman zijt getrouwd,
Het is een drank om te besparen,
't Is voor u, als gij mij vertrouwt;
Wil steeds op uw gemak maar leven,
Het mocht anders nadeelig zijn,
Want als de krachten u begeven,
Daarvoor bestaat geen medicijn.

De klagende minnaar.

Mijn Julia is mij ontnomen,
Waar is zij? waar vind ik haar weer?
Zij heeft mijn zinnen gansch ontnomen,
Zij is mijn Julia niet meer.
Zij heeft mij in 't geheel verlaten,
Ik leef in smart en zij in pijn.
Zou zij haar trouwen minnaar haten?
Ach Julia! hoe kan dat zijn.

Mij dunkt, ik zie haar twee bruine oogen,
Die lonken mij zoo vriendelijk aan,
Haar roode lippen neergebogen,
Haar krullend haar fraai opgedaan;
Haar malschen boezem vol bekoren,
Haar tanden als ivoor zoo rein,
Mocht ik haar lieve stem weer hooren,
Ach Julia! dat kan niet zijn.

Haar wangen doen elkeen bekoren,
Haar vriend'lijkheid gaat boven maat,
De zanglust is haar aangeboren,
Haar stem en liefelijk gelaat,
Haar deugden en bevalligheden,
Al wat zij deed behaagde mij,
Ik was met haar zoo weltevreden,
Ach Julia! kom toch bij mij.

Ik zwoer haar trouw met zooveel eeden,
Ik herderszoon, en zij Godin;
Ik wou dat zij mij liefde toonde,
Ik noemde haar mijn Engelin.
Ach Julia! wil u ontfermen,
Ik hoor haar, ach! zij spreekt geen ja.
Verlicht uw minnaars klacht en kermen
En kom bij mij toch Julia!

Leeft eenzaam paar, leeft steeds gelukkig,
Mijn allerschoonste Julia,
En wilt uw landje gaan beploegen
En weid uw schaapjes langzaam aan.
Kom, wil u zaam in deugd vermaken,
Want Cupido die smaakt zoo zoet,
En doet u veel genoegen smaken.
Want Cupido, die is zoo goed.

Een nieuw lied.

Het was laatst op een zomerdag,
Dat ik in 't woud te rusten lag,

Ik zag van verre een meisje staan,
Zij was zoo schoon en aangenaam.

Zoodra het meisje mij aanzag,
Nam zij de vlucht in 't woud terug;
Ik sprong op en liep naar haar toe,
Ik sprak: lief kind, waarom loopt gij zoo?

Zij sprak mijnheer ik ken u niet
En ik weet niet wie of gij zijt,
En mijne moeder zegt tot mij:
Dat 'k bij geen mannen alleen mag zijn.

Mijn kind, geloof uw moeder niet,
Vreest gij een mannen aangezicht;
Want uw moeder is maar een oud wijf,
Daarom heeft zij geen tijdverdrijf.

Zoo gaf ik haar 't genot der min,
Dat was naar het meisje haar zin:
Zoo kan men zien hoe de meisjes bestaan,
Zij geven zich gedurig daaraan.

Eerst houden zij zich een weinig dom,
En dan bidden zij zelf daarom,
Dat meisjesgoedje is zoo loos,
Somtijds worden zij ook boos.

De getrouwe geliefden, of het afscheid van Bertrand en Sophia.

Als ik u mijn liefje groet,
Wijl ik u verlaten moet,
Daar gij vertrekt naar een vreemd land
En laat mij hier nu op het strand,
O, als ik u niet hooren kan,
Want gij zijt toch mijn lieve man,
Ach mocht het geschien, u weer te zien,
Scheiden, scheiden, o mijn hart,
Scheiden, scheiden, wat bitt're smart.

Troost u toch mijn engelin,
Op u alleen blijft mijn zin,
Als 'k u niet meer aanschouwen kan,
Denk dan nog eenmaal aan uw man,
Ik ga over de woeste zee,
En neem alleen uw liefde mee,
Eenmaal, zoetlief, keer ik toch weer,
Scheiden, enz.

Voor mij bestaat geen troost op aard,
Zonder u is mij niets waard,
'k Heb geen rust bij dag of nacht,
Alleen de echo hoort mijn klacht,
Als mijn oog u niet meer ziet,
Ach! mijn hart breekt van verdriet.
Gedenk aan mij, ik denk aan u.
Scheiden, enz.

Wanneer ik aan uw oog ontrukt,
Met 't brooze schip verongeluk,

O blijf dan eeuwig lieve vrouw,
O! blijf toch eeuwig mij getrouw,
Al zwerf ik op den oceaan,
Alwaar die hooge baren slaan,
Ik denk eenmaal u weer te zien.
Scheiden, enz

Ja, eenmaal zwoer ik u mijn trouw,
En ik werd ook uw lieve vrouw,
Gij verlaat mij dus mijn lieve man,
Daar waar ik u niet volgen kan,
Maar blijft gij door Gods hand gespaard,
Zoo blijft gij toch voor mij bewaard.
Want eens keert gij weer aan dit hart,
Scheiden, enz.

Vrouw gij breekt mij toch het hart,
Want ik verga bijna van smart,
Hoop alleen op God den Heer
Dat 'k eenmaal tot u wederkeer,
En breekt die lieve dag eens aan,
Zal ik u weer omhelzen gaan,
Dus droog uw tranen en ween niet meer.
Scheiden, ens.

Zoeken wij dan troost bij God,
Die ons zal helpen in ons lot,
En ons bewaren voor gevaar,
En weldra leiden bij elkaar;
Vertrekken wij dan op deze reis,
Van mijne liefde hebt gij bewijs,
Meisje het scheiden valt zoo hard.
Scheiden, enz.

Een nieuw lied, of de reis naar Noord-Amerika.

WIJZE: *De Feestmarsch.*

Man.
Vroolijk maar op de baan,
Vrouwlief het zal wel gaan,
Al wordt gij ook gekweld,
Door het gebrek aan geld;
Morgen ga ik uit,
Om weder wat te winnen,
Geef een slokje toe,
Dat verzet mijn zinnen.

Vrouw.
Van daag geen eten,
Geen geld tot koopen,
Gij moet het weten,
Dat 'k geen krediet kan hopen.

Man.
Vrouw zijt gij toch eens te vreê,
En luister naar mijn reê;
Vraag nog voor eenen keer,
Morgen betaal ik weer,
En betaal ik niet;
Ik moet het zelf maar weten,
Breng een slokje, allé,
En wil het niet vergeten.

Vrouw.
Altijd maar klaren,
En schulden te maken,

Wil liever praten,
Dat wij er boven raken.

Man.
Vrouwtje, spaar jij maar vrij,
Gij maakt mij dan recht blij
Door uwen wijzen raad,
Die goed op pooten staat,
Morgen sparen wij,
Zijn dat geen mooie dingen,
Haal een slokje maar,
Dan zal ik vroolijk zingen.

Vrouw.
Zing zonder zorgen,
Wat wij nu verdienen,
Verzuipt gij morgen
En gij laat mij maar zorgen.

Man.
Vrouwtje ik weet nog raad,
Wij gaan naar een andere staat,
Naar Noord-Amerika,
Volgen wij veel achterna,
Daar is een bron van goud,
Wij hebben 't maar te rapen,
En hebben wij genoeg,
Dan kunnen wij gaan slapen.

Vrouw.
Man, uwe zinnen,
Zijn die nu vervlogen,
Wat wilt gij nu beginnen?
Open eens uw oogen.

Man.
Nu vrouw ik slaap nog niet,
Zooals gij 't beter ziet,

Maar wat ik zeg is waar,
Maak u voor 't reisje klaar,
Hier is alles duur,
En werk is niet te vinden,
Of men loopt en zoekt
En tast gelijk een blinde.

Vrouw.
Is dat nu praten,
Voor een man en vader,
Het land te verlaten,
En dat om slechte tijden.

Man.
Op mijn geboortegrond,
Waar eens mijn wiegje stond,
Ben ik verheugd en blij,
Huppeld' ik aan moeders zij,
En loop ik nu zoo heen,
En zou 'k dien grond verlaten,
Vrouw, mijn hart zegt neen,
Ik mag mijn land niet haten.

Beiden.
Kom schoone morgen,
Leef zonder zorgen,
Waarin wij leven,
Het geluk wordt weêr gegeven.

Een nieuw lied van den bedrogen bakker.

Op een bekende wijs.

Vrienden luister naar deez' klucht,
'k Zal u zingen met genucht,

Hoe een bakker op zeek'ren tijd,
Werd bedrogen door zijn meid,
Hij gaf haar twee gouden centen,
En een broodje vol met krenten,
Om te slapen een nacht bij haar,
Dat zijn vrouw niet werd gewaar.

Deze meid was heel getrouw,
Vertelt de grap aan zijne vrouw,
'k Heb geen rust van uwen man,
Waar ik ga, hij spreekt mij an.
Hij biedt mij twee gouden centen,
En een broodje vol met krenten,
Om te doen met mij zijn wil,
Dat ik niet kan zwijgen stil.

De vrouw sprak: meid wees maar niet bang,
Laat hem maar eens gaan zijn gang;
Ik zal op uw kamer gaan,
Vraag hem wanneer hij komen kan.
Deze meid is heengetreden,
Naar den baas met zoete reden,
Om te maken een zoet akkoord,
Opdat zijne vrouw er niets van hoort.

Wanneer komt gij aan mijn salet?
Gij zult mij vinden proper en net;
De bakker dacht: de zaak is goed,
Doch werd gekuld, die arme bloed,
Deze nacht zoo wil ik werken,
Opdat mijn vrouw het niet zal merken,

Zoodra dan alles is in rust,
Dan kunnen wij voldoen ons lust.

't Was nacht en wel omtrent twaalf uur,
De bakker klopte aan de deur,
Zijn' vrouw veranderde haar stem,
Zoodra als zij hoorde hem,
Zij sprak: baas gij blijft lang benen,
Mijn vuur en licht is reeds verdwenen,
Zijn vrouw die kreeg hem bij de hand,
En bracht hem naar het ledikant.

Het was zoo donker op 't salet,
De bakker ging eerst in het bed,
Hij gaf het geld terstond aan haar,
Hij dacht dat het zijn meisje waar,
Hij dacht ik zal dit broodje bakken,
En een slokje minder pakken,
Met het kraaien van den haan,
Is de bakker opgestaan.

Zijn vrouw is ook naar huis gegaan,
Des morgens vroeg kwam haar man aan,
Zij kookte een ketel chocolaad,
Met brood en eieren delicaat,
Zij sprak dat zal mijn man versterken,
Die gansch den nacht heeft moeten werken,
Zoo'n ontbijt gaf hem zijn vrouw,
Maar hij had veel naberouw.

Wijfje gij verkwist mijn geld,
Al werk ik 's nachts ook met geweld;
Zwijg maar stil mijn lieve vriend,

Ik heb van nacht ook geld verdiend.
Zie daar zijn twee gouden centen,
En een broodje vol met krenten;
Toen zag de hakker op dit pas,
Dat hij mooi bedrogen was.

De bakker was geheel ontsteld
Toen hij zag zijn brood en geld,
Hij wist niet wat hij zeggen zou,
Toen hij 't hoorde van zijn vrouw,
Zult gij weer naar de meid verlangen?
Dan haal ik de oogen op uw wangen,
De bakker sprak: ik ben misleid
Door onze jonge slimme meid.

Oorloof bakkers, groot en klein,
Wilt gij niet bedrogen zijn,
Blijf dan bij uw eigen wijf,
Dan hoort gij ook geen gekijf,
De jonge meisjes hebben streken
En helpen u zoo in gebreken,
Gelijk er onlangs is geschied,
Zooals 'k gemeld heb in dit lied.

De welgezinde man.

WIJZE: *Al te maal op.*

Wat een geluk in d' echten trouw,
Van te hebben een brave vrouw,
Die haren handel schikken kan,
Naar de wil van haren man.

'k Heb een vrouw naar mijn behagen,
Die mij door het vuur zou dragen,
Wij maken van tien zinnen vijf,
Als twee zielen in een lijf.

's Morgens springt zij uit de rust,
Nadat zij mij heeft gekust,
Tegen dat ik ben gekleed,
Is de koffietafel gereed,
Ik ga aan het werk na het drinken,
Zonder eenig achterdenken,
Want zij staat voor 't broodgewin,
En een heerlijk huisgezin.

Zij toont altijd jong en frisch,
Schoon zij niet zeer jong meer is,
't Is een vrouw van goede schik,
Want zij wint zooveel als ik,
Zij gaat altijd in daghuren,
Hekelen, wasschen en schuren.
Zij kent de manoevres goed
Van de naald en vingerhoed.

Voor geen heele ton met goud,
Wil ik zijn met haar ontrouwd,
Want zij mij niet noemen kan,
Of 't is altijd lieve man,
Als ik zoo een vrouw moest derven,
'k Zou van ongenoegen sterven;
Want zij kent het rijp en groen
Wat de man al heeft van doen.

Heb ik 's middags slapens zin,
Zij dekt mij er warm in
Daar en stoort mij geen geluid,
Want zij doet haar sloffen uit,
Dan gaat zij het huis regeeren
In plaats van het te kommandeeren,
Al wat zij vermag of kan,
Dient tot voordoel van haar man.

's Zondags morgens komt zij met
Een gewarmd hemd aan bed,
En zij kleed mij van 't begin
Tot het einde naar haar zin,
Maar in 't strijken en paleeren,
Kust zij mij wel dertig keeren,
Zij bindt mijnen halsdoek aan
Daar en mag niets aan misstaan.

Haar 's gelijken is er niet
In geheel het landgebied,
Want boven hare zorg en vlijt
Is zij vol lieftalligheid,
Zoo een vrouw zonder gebreken,
Doet mij van gelukken spreken,
Jonkheid past wel op voor 't lest,
Ondervinding leert het best.

De liefdekus.

Komt vrienden, 'k zal u iets vertrouwen,
Verraad mij niet zoo gij het weet.

Het is een liedje voor de vrouwen,
Voor mannen is het goed besteed,
't Is van een zoentje of een kusje,
Terwijl het hart hier licht aan toont,
Waarvan het braafste en vroomste zusje,
Zeer zelden ook van blijft verschoond.

Het kussen is 't begin van 't vrijen,
Al die ons kust die heeft ons lief,
Zoo was het ook in de oudste tijden,
Veranderen doet die mode niet.
Ach, wacht u voor de liefdestonden,
Ach, wacht u voor de liefdekus,
Ik heb het dikwijls ondervonden,
Ik ben een oude Practicus.

Als mannen u armlijk zich toonen,
En dat wel in een helderen zin,
Dan zijn 't de meisjes die ons loonen,
Door zoete kusjes treedt men in.
Gij hebt gelijk om niet te klagen,
Voor zulk een diefstal is geen straf,
Want gaat gij bij den rechter klagen,
Dan zegt hij: veegt uw mondje af.

Samenspraak tusschen eene dochter en hare moeder.

WIJZE: *Moeder ik heb een fanfarken.*

Lieve moeder! laat mij trouwen,
Ik ben een en twintig jaar,

Ik tracht om te worden vrouwe,
Mij dunkt mijnen tijd is daar.
Tra la la la la la la, bis.
'k Heb een minnaar en verwinnaar
Naar mijn hart en zin te gaâr.

Hoe durft gij van trouwen spreken,
Nog zoo jong en slechten tijd,
Ja nog vol kindergebreken,
Na den trouw volgt zorg en vlijt,
Tra la la la la la la, bis.
Het vroeg trouwen zou u rouwen,
Als gij eens in armoe zijt.

Moeder mijnen vriend is wakker,
Hij heeft nooit van nood geklaagd.
Hij is in zijn werken wakker,
Om te geraken aan den kost,
Tra la la la la la la. bis.
Dure tijden, niets dan lijden,
Dat het huwelijk wordt verjaagd.

Dochter het gaat zonder vragen,
Dat wij in den huwelijksband
Aan den man moet liefde dragen,
En ook bieden onderstand.
Tra la la la la la la. bis.
Koken, draaien, stoppen, naaien,
Trekken aan den wiegeband.

Wel moeder is u het vergeten,
Ik heb daar lang op gelet,

Tot uw hulp mijn plicht gekweten.
Het huishouden doe ik net,
Tra la la la la la la. bis.
Maar een wiege zonder liegen,
Vrees ik haast te zien voor 't bed.

Dochter ik hoor dat den akker
Reeds bezaaid is met het zaad,
Trouw dan haastig en zijt wakker,
Opdat hij u niet meer ontgaat,
Tra la la la la la la. bis.
'k Wensch u vreugden en veel deugden,
In den huwelijken staat.

Appollonia.

Schoon is de hemel en schoon is de wereld,
Schoon als de wijn zich in glazen perelt,
Kummel is zoet, een kusje doet goed,
Schoon zijn de meisjes met zeer kleinen voet;
Maar 't schoonste van allen en meer nog daarbij,
Appollonia, Appollonia, Appollonia zijt gij. bis.

Schoon is de liefde, ia schooner dan 't leven,
Schoon is het jawoord door u mij gegeven,
Schoon is de tijd als men een uurtje vrijt,
Schoon is de band die den echt ons bereid,
Maar 't schoonste van allen en meer nog enz.

Schoon is het jagen en schoon zijn de bloemen,
Schoon is een brandkast met bankjes te noemen,
Schoon is een rijpaard, een roomtaart smaakt goed,

Schoon is een goed uitgerekend bankroet,
Maar 't schoonste enz.

Schoon is 't vioolspel en schoon is het zingen,
Schoon is een bed waar geen vlooien op springen,
Schoon zijn de kinderen nog jeugdig en klein,
Schoon om te zien, zijn zij helder en rein.
Maar 't schoonste enz.

Schoon is het goud en schoon zijn veel schatten,
Schoon is een boezem ook zonder veel watten,
Schoon als men 't eerste den vadernaam hoort,
Schoon als de kleine reeds stamelt dat woord.
Maar 't schoonste enz.

Schoon is 't vioolspel en schoon dat der fluiten,
Schoon zijn de meisjes met mollige kuiten,
Schoon wanneer iemand is dorstig van aard,
Een ferme slok en een vroolijke waard,
Maar 't schoonste enz.

Schoon is de kunst om de zee te bevaren,
Schoon een glas ponsch en lekkere sigaren,
Schoon is het vrijen en schoon is de trouw,
Schoon als men naderhand voelt geen berouw.
Maar 't schoonste enz.